Τὸ φύλλον δραχ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½ πέννες
Καὶ τὰ ἑκατὸν δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑς

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατιμ. 50. Ἀμερικῆς δολλάρια 4. Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει ἀλλοδαπῶν Κρατῶν σελλίνια 10
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν[illegible] ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος | *Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἰουλίου 1928* | *Ἔτος 50ὸν.—Ἀριθ. 35*

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἄλλοι τὸν ἔλεγαν προδότη κι' ἀποστάτη, ἄλλοι τὸν ἔλεγαν τύραννο, ὅλοι ὅμως μιλοῦσαν γι' αὐτὸν χαμηλώνοντας τὴ φωνή.

Μὰ ἡ φιλενάδα της τὴν τράβηξε πιὸ μακριά.

—Ἀρκετὰ εἴδαμε, εἶπε ἡ νεαρὴ κοντέσσα. Ἔλα νὰ ἰδεῖς κι' ἄλλα πιὸ χαρούμενα.

Ἄνοιξε μιὰ πόρτα καὶ μπῆκαν σ' ἕνα ὡραῖο καὶ φωτεινὸ δωμάτιο, στρωμένο μὲ χρυσωμένο πετσί. Στὸ δωμάτιο αὐτὸ μὲ τὰ πλούσια χαλιὰ καὶ τὰ λεπτὰ ἔπιπλα ἔμεναν τὸν περισσότερο καιρὸ ἡ λαίδη Στάρλυ κι' ἡ κόρη της, ὅταν ἤθελαν νὰ διαβάσουν ἢ νὰ ἐργάστοῦν.

Δυὸ πορτραῖτα τοῦ Βὰν Δάϋκ στόλιζαν τοὺς τοίχους. Τὸ ἕνα παρίστανε μιὰ ἀνδρικὴ μορφή, ἀγαθὴ καὶ τολμηρή, μὲ στολὴ ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ· καὶ τ' ἄλλο μιὰ νεώτατη γυναίκα, ντυμένη κάτασπρα, μ' ἕνα τριαντάφυλλο στὴ ζώνη.

— Τί ὡραία ποὺ εἶναι! εἶπε ἡ Νταίζη ἐκστατικὴ μπροστὰ στὸ πορτραῖτο. Αὐτὴ εἶναι ἡ ὡραία λαίδη;

— Ναί, ἀπάντησε ἡ Λουΐζα ντὲ Πιερρεφόν, αὐτὴ εἶναι ἡ λαίδη Διάνα κι' αὐτὸς εἶναι ὁ ἄντρας της, ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον. Ἐδῶ ἦταν καὶ τὸ πορτραῖτο τῆς κόρης τους, ἀλλὰ τὸ βγάλαν μετὰ τὴν πυρκαϊά, γιὰ νὰ μὴ τὸ βλέπει ἡ λαίδη, κι' ἀργότερα δὲν τὸ ξαναβρῆκαν πιά. Ἴσως ὁ λόρδος Στάρλυ ξέρει ποῦ εἶναι, ἀλλὰ ποιὸς τολμᾶ νὰ τὸν ρωτήσει;

— Μὰ τί ὡραία ποὺ εἶναι! εἶπε πάλι ἡ Νταίζη, χωρὶς νὰ ξεκαρφώνει τὰ μάτια της ἀπὸ τὴν εἰκόνα. Ἀλλὰ θαρρῶ πὼς ἔχω ξαναϊδεῖ ἕνα ἴδιο πρόσωπο...

—Ἴσως στὸν καθρέφτη σου, εἶπε γελώντας ἡ Λουΐζα. Στὸ λέω σοβαρά, ὅτι τῆς μοιάζεις παραπολύ. Αὐτὸ μοῦκανε ἐντύπωση ἀπὸ τὴν πρώτη φορά.

—Ἀστειεύεστε βέβαια! εἶπε ἡ Νταίζη. Νὰ μοιάζω ἐγὼ μὲ μιὰ λαίδη;

— Κι' ὅμως τῆς μοιάζεις! Γι' αὐτὸ ὅταν σὲ πρωτοεῖδα στῆς μὶς Μίλδρεδ, μοῦ φάνηκε σὰ νὰ σ' εἶχα ξαναϊδεῖ.

— Τόσο τὸ καλύτερο λοιπόν, ἤμουν τυχερή, ἀφοῦ στὴν ὁμοιότητα αὐτὴ χρωστῶ μιὰ τόσο πολύτιμη φιλία, εἶπε ἡ Νταίζη σοβαρά.

Ἡ Λουΐζα τὴν κοίταξε τώρα λιγάκι

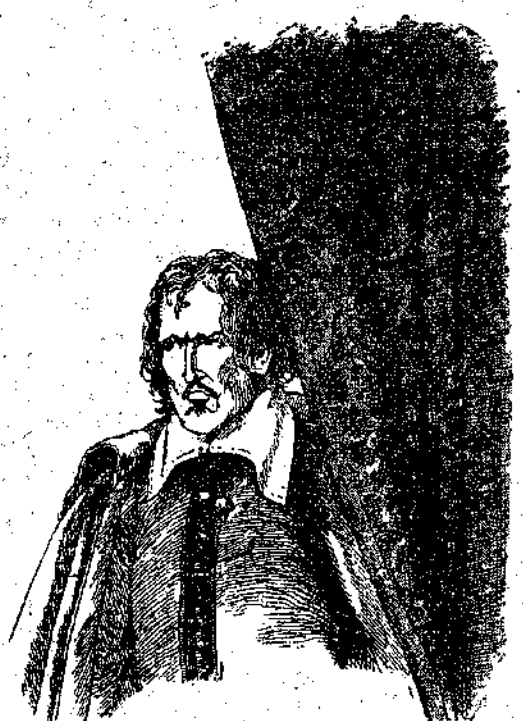

«Ἦταν ὁ λόρδος Σ τάρλυ...» (Σελ. 286, στ. α'.)

ξαφνιασμένη. Ἀλήθεια κι' ἡ ἴδια ἡ λαίδη Διάνα δὲ θάδινε τόσο ὡραία καὶ χαριτωμένη ἀπάντηση.

***

Τὴν ἄλλη μέρα ἄρχισαν τὸ περίφημο ἐκεῖνο βαφτιστικὸ φόρεμα. Ἡ κυρία Βερδιὲ ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα μπροστὰ στὸ θαυμάσιο καὶ λεπτότατο κέντημα τῆς Νταίζης.

—Ἕνα τόσο μικρὸ κορίτσι νὰ κεντᾶ τόσο ὄμορφα! ψιθύρισε. Δὲν ἔχω ξαναϊδεῖ!

—Ἡ μητέρα μου μὲ μάθαινε ἀπὸ μικρή, εἶπε ἡ Νταίζη. Καὶ στῆς μὶς Μίλδρεδ ἔμαθα ἕνα σωρὸ καινούργιες βελονιές.

— Μπράβο, κόρη μου! Ἡ δεσποινὶς ντὲ Πιερρεφὸν ἔχει πολὺ δίκιο νὰ σ' ἐκτιμᾶ καὶ νὰ σ' ἀγαπᾶ, γιατὶ σοῦ πρέπει.

— Κυρία Βερδιέ, ἐγὼ ἀρχίζω νὰ ζηλεύω, εἶπε ἡ νεαρὴ κοντέσσα. Θὰ ἰδῆτε λοιπὸν σὲ λίγες μέρες τί ὡραῖα θὰ μάθω νὰ κεντῶ κι' ἐγώ!

Κι' ἀλήθεια ἡ Λουΐζα βάλθηκε μὲ προθυμία κι' ἐπιμονὴ στὸ κέντημα καὶ τὸ βαφτιστικὸ προχωροῦσε γρήγορα.

Κάθε πρωΐ, τὰ δυὸ κορίτσια ἔπιαναν δουλειὰ εἴτε στὸ σπουδαστήριο, εἴτε στὸ πάρκο ὅταν ἤταν λιακάδες.

Ἡ λαίδη Στάρλυ ἔβλεπε χωρὶς ἀνησυχία τὴ φιλία, ποὺ ἔνωνε δυὸ κορίτσια ἀπὸ τόσο διαφορετικὲς τάξεις. Ἀλλὰ καὶ γιατὶ ν' ἀνησυχήσει; Ἡ μὶς Μίλδρεδ τῆς εἶχε πεῖ ὅτι ἡ μικρὴ κεντήστρα ἤταν ἀπὸ ἔντιμη οἰκογένεια καὶ μὲ καλὸ χαρακτῆρα, ὥστε δὲν ἤταν φόβος νὰ κάμει κακὴ χρήση τῆς φιλίας αὐτῆς.

Ἄλλωστε, στὴ μοναξιὰ τοῦ Χουάϊτ-Γκέϊτ μποροῦσαν νὰ παραβλέπουν λιγάκι καὶ τὴν αὐστηρὴ ἐθιμοτυπία, ὅταν μάλιστα αὐτὸ εὐχαριστοῦσε τὴ Λουΐζα, ποὺ ἡ ζωή της δὲν ἤταν πάντα πολὺ εὐχάριστη.

Ἔτσι λοιπόν, ἡ ζωὴ τῆς Νταίζης στὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ περνοῦσε σὰν ὡραῖο ὄνειρο. Δὲ μετροῦσε πιὰ τὶς μέρες ποὺ περνοῦσαν. Καὶ καθὼς ξυπνοῦσαν στὸ νοῦ της, χωρὶς νὰ τὸ νοιώθει, οἱ μακρινὲς παιδικές της ἀναμνήσεις, τῆς φαινόταν ὧρες-ὧρες, πὼς ὅλη της τὴ ζωὴ τὴν εἶχε ζήσει στὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Τὸ ζωντανὸ πορτραῖτο

Ἀπ' ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ Πύργου, ἡ Νταίζη προτιμοῦσε τὸ μικρὸ χρυσωπὸ σαλόνι, ὅπου ἤταν οἱ εἰκόνες τοῦ λόρδου Ἔρλιγκτον καὶ τῆς λαίδης Διάνας.

Ζήτησαν λοιπὸν ἀπὸ τὴ λαίδη Στάρλυ τὴν ἄδεια νὰ ἐργάζονται ἐκεῖ, ὅταν τὸ σαλόνι ἦταν εὔκαιρο.

Ἀπὸ τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα ἐρχόνταν τὰ δροσερὰ ἀρώματα τοῦ δάσους, καὶ κάθε τόσο τὰ θαρρετὰ σπουργίτια ζύγωναν καὶ τσιμποῦσαν τὰ ψίχουλα, ποὺ τοὺς πετοῦσαν τὰ κορίτσια στὸ περβάζι.

Μιὰ μέρα, καθὼς κεντοῦσαν κι' οἱ δυὸ στὴν ἀγαπημένη τους γωνιά, ἡ Λουΐζα ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ πορτραῖτο τῆς λαίδης Διάνας καὶ τῆς ἔκανε ἐντύπωση ἄλλη μιὰ φορὰ ἡ ὁμοιότητά του μὲ τὴ Νταΐζη.

—Ἀλήθεια, τί περίεργο ποὺ εἶναι! εἶπε δυνατά. Τὰ μαλλιά, τὰ μάτια, τὸ κόψιμο τοῦ προσώπου, ὅλα ἀπαράλλαχτα! Τίποτα δὲ λείπει!

Ἡ Νταΐζη σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ χαμογέλασε: Ἕνα χαμόγελο, ἴδιο σὰν τὸ χαμόγελο τοῦ πορτραίτου.

—Ἀ, γιὰ στάσου, ἐμένα μ' ἀρέσει νὰ κάμω κάτι περίεργο. Ἂν ἀλλάξεις τὸ χτένισμά σου, κανένας δὲ θὰ σὲ ξεχωρίζει ἀπὸ τὸ πορτραῖτο. Ἔλα νὰ σοῦ κάμω μπούκλες, νὰ ἰδοῦμε!

—Καὶ τὸ ἐργόχειρό μας; εἶπε ἡ Νταΐζη.

—Ἀφισέ το τώρα τὸ ἐργόχειρο! Δυὸ ὧρες εἶναι ποὺ δὲ σηκώσαμε κεφάλι. Φτάνει πιά.

Ἡ δεσποινὶς ντὲ Πιερρεφὸν ἔτρεξε στὸ δωμάτιό της καὶ γύρισε μὲ ὅ,τι χρειαζόταν γιὰ νὰ χτενίσει τὴ Νταΐζη μὲ τὸ χτένισμα τῆς λαίδης Διάνας. Τῆς ἔλυσε τὴν πλεξίδα καὶ τότε εἶδε ὅτι τὰ μαλλιά της σχημάτιζαν ἀμέσως φυσικὰ δαχτυλίδια, σὰν τῆς λαίδης.

—Μὰ γιατὶ τὰ πλέχεις τὰ μαλλιά σου ἔτσι σφιχτά; ρώτησε ἡ Λουΐζα Οἱ μπούκλες σοῦ πᾶνε καλύτερα.

—Εἶναι πιὸ βολικὲς οἱ πλεξίδες! εἶπε ἡ Νταΐζη, ποὺ δὲν ἦταν καθόλου κοκέτα.

Οἱ μπούκλες της ἔπεφταν χρυσὲς στοὺς ὤμους της κι' ὅταν ἡ Λουΐζα τῆς ἔδωσε στὸ χέρι ἕνα τριαντάφυλλο, θάλεγε κανεὶς ὅτι ἔβλεπε τὸ ζωντανὸ πορτραῖτο τῆς λαίδης Διάνας.

—Θὰ μποροῦσε νὰ γελαστεῖ κι' ὁ πιὸ προσεχτικός! εἶπε ἡ Λουΐζα γεμάτη θαυμασμό. Εἶναι ἀπίστευτο! Στάσου νὰ σοῦ φτιάξω αὐτὴ τὴ μπούκλα... Κοιτάξου τώρα!

Τῆς ἔφερε ἕναν καθρέφτη κι' ἡ Νταΐζη εἶδε μέσα τὴν εἰκόνα, ποὺ τῆς ἦταν τόσο ἀγαπητή...

Τή στιγμὴ ἐκείνη, ἕνα χέρι σήκωσε σιγὰ-σιγὰ τὴν κουρτίνα τῆς πόρτας κι' ἕνας ἄνθρωπος φάνηκε στὸ κατώφλι: ἦταν ὁ λόρδος Στάρλυ.

Τα τελευταῖα παραγμένα χρόνια τῆς ζωῆς του, οἱ συγκινήσεις κι' οἱ ἀγῶνες εἶχαν σκληρύνει ἀκόμη περισσότερο τὰ σκληρὰ χαρακτηριστικά του. Φοροῦσε ἕνα σοβαρὸ σκοῦρο κοστούμι, μὲ αὐστηρὴ ἁπλότητα, ὅπως συνήθιζαν τότε οἱ Πουριτανοί.

Εἶχε ἔρθει τὴ νύχτα στὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ κι' ὁ Τζέκιν δὲν ἔλειψε νὰ τοῦ δώσει ἀναφορά, ὅτι ἡ λαίδη εἶχε φέρει μαζί της μιὰ μικρὴ κεντήστρα ἀπὸ τὸ ἐργαστήριο τῆς μὶς Μίλδρεδ κι' ὅτι ἡ κόρη της ἦταν ὅλη τὴν ὥρα μαζί της.

Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ κινήσει τὴ δυσπιστία του. Ἡ μὶς Μίλδρεδ ἦταν βασιλική, τὸ σπίτι της ἦταν ὅποπτο κέντρο.

Κοίταξε, χωρὶς καμμιὰ καλοσύνη, τὴ χαριτωμένη σκηνὴ τῶν δυὸ κοριτσιῶν.

—Θὰ μοῦ φαινόταν παράξενο, ἂν ἔβρισκα τὴ δεσποινίδα ντὲ Πιερρεφὸν ν' ἀσχολῆται μὲ σοβαρότερα πράγματα! εἶπε μὲ τὴ φαρμακερὴ φωνή του.

Τα δυὸ κορίτσια ἔμειναν σαστισμένα κι' ἀμίλητα. Πρώτη ἡ Λουΐζα ξαναβρῆκε τὴν ψυχραιμία της. Ἔκαμε μιὰ ἀμεμπτη ὑπόκλιση, χωρὶς νὰ ἀποκριθεῖ τίποτε.

Ἡ Νταΐζη δὲν μποροῦσε νὰ ξεκαρφώσει τὰ μάτια της ἀπὸ τὴ σκληρὴ αὐτὴ μορφή, ποὺ εἶχε φανερωθεῖ ξαφνικὰ μπροστά της. Τὸ βλέμμα τοῦ λόρδου τῆς πάγωνε τὸ αἷμα καὶ θἄθελε νὰ φύγει μακριὰ καὶ νὰ κρυφτεῖ, ἀλλὰ ἔμενε καρφωμένη στὴ θέση της χωρὶς δύναμη, ἐνῶ ἡ τρομαγμένη καρδιά της χτυποῦσε δυνατά.

Ὁ ξένος τὴν πλησίασ' ἕνα βῆμα καὶ τὴν κοίταζε κατάματα, καθὼς κοιτάζουμε μιὰ ὀντασία. Ἡ Λουΐζα, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε ἔκπληκτη, τὸν εἶδε νὰ χλωμιάζει. Μιὰ ἀπορία φάνηκε στὰ μάτια του, ὕστερα μιὰ ἀφηρημάδα καὶ ἔμεινε κάμποσες στιγμὲς ἀμίλητος.

—Ποιὸ εἶν' αὐτὸ τὸ κορίτσι; ρώτησε τέλος, σὰ νὰ ξύπνησε ἀπὸ ὄνειρο.

—Μιὰ μικρή μου φίλη, ποῦ ἦλθε νὰ μὲ βοηθήσει σ' ἕνα δύσκολο ἐργόχειρο, ἀπάντησε ἡ Λουΐζα ξαναβρίσκοντας τὴν ψυχραιμία της.

—Ἀ, αὐτὴ εἶναι ἡ κεντήστρα σας; εἶπε ὁ λόρδος Στάρλυ μὲ κάποια περιφρόνηση. Κι' αὐτὸ τὸ μασκάρεμα, μήπως εἶναι κι' αὐτὸ ἀπὸ τὰ «δύσκολα ἐργόχειρά» σας;

Τώρα ἦταν ἥσυχος καὶ εἶχε πάρει πάλι τὸ συνειθισμένο του εἰρωνικὸ ὕφος.

—Διασκεδάζαμε γιὰ μιὰ στιγμή, μυλόρδε, εἶπε ἡ μικρὴ κοντέσσα. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἡ μὶς Γουΐλ ἔχει κάποια ὁμοιότητα μὲ τὸ πορτραῖτο τῆς λαίδης Διάνας καὶ τῆς ἄλλαξα τὸ χτένισμα, γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν δὲν εἶχα γελαστεῖ.

Χωρὶς νὰ θέλει, ὁ λόρδος σήκωσε τὰ μάτια του στὸ πορτραῖτο καὶ κοίταζε πότε ἐκεῖνο, πότε τὸ κορίτσι, σὰ νἄθελε νὰ βεβαιωθεῖ κι' ὁ ἴδιος γιὰ τὴν ὁμοιότητά του. Ὕστερα γύρισε ἀπότομα τὸ κεφάλι του.

—Χωρὶς ἄλλο, χρησιμοποιεῖτε πολὺ κακὰ τὸν καιρό σας, εἶπε ὁ λόρδος, μὲ τὸν αὐστηρὸ τόνο τῶν Πουριτανῶν. Προσπαθεῖτε νὰ κάνετε φιλάρεσκο ἕνα ἀνήξερο κορίτσι. Ἂν αὐτὰ τὰ ἐπιδοκιμάζει ἡ μητέρα σας, ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτε. Φρονῶ ὅμως ὅτι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸ «δύσκολο ἐργόχειρο» δὲ θὰ τελειώσει ποτέ.

—Ἂν θέλετε νὰ τὸ ἰδῆτε, μυλόρδε, εἶπε ψύχραιμα ἡ Λουΐζα, δείχνοντας τὸ τελλάρο, θὰ βεβαιωθῆτε ὅτι δὲν χάνουμε τὸν καιρό μας.

Ἀλλὰ ὁ λόρδας Σταρλυ δὲν εἶχε καμμιὰ ὄρεξη νὰ «βεβαιωθεῖ».

—Δὲν καταλαβαίνω ἐγὼ ἀπὸ γυναικεῖα κουρελάκια, εἶπε περιφρονητικά. Σᾶς ἀφίνω στὴ δουλειά σας.

Καὶ βγῆκε, ἀφοῦ χαιρέτησε σύντομα τὴ Λουΐζα καὶ κοίταξε ἄλλη μιὰ φορὰ τὴ Νταΐζη. Τὰ κορίτσια στάθηκαν κι' ἄκουσαν κάμποσες στιγμὲς τὰ βήματά του, ποὺ ἀπομακρυνόνταν στὸ διάδρομο.

—Εἶδες; εἶπε λυπημένη ἡ Λουΐζα. Ἔτσι μᾶς μιλεῖ πάντα, ὅταν εἶν' ἐδῶ. Μὰ γιὰ στάσου, τί ἔχεις, Βιολέττα; Εἶσαι κατατρομαγμένη! Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ σὲ στενοχωρεῖ τὸ ὕφος του. Ἐσὺ ἐδῶ εἶσαι στὴν προστασία τῆς μητέρας μου.

—Μὲ κοίταζε τόσο παράξενα! εἶπε ἡ Νταΐζη, τρέμοντας ἀκόμη. Φαίνεται ὅτι θύμωσε πολὺ ποὺ μὲ εἶδε μ' αὐτὸ τὸ χτένισμα.

—Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ μᾶς ἐμποδίσει νὰ διασκεδάζουμε ὅπως μᾶς ἀρέσει, ἀρκεῖ ποὺ τὸ ἐπιτρέπει ἡ μαμμά, εἶπε ἡ Λουΐζα σηκώνοντας τὸ περήφανο κεφαλάκι της. Ὁ λόρδος Στάρλυ δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα πάνω σὲ μένα!.. Ἀλλὰ ἔχεις δίκιο, σὲ κοίταζε ἀλλόκοτα... σὰ νὰ σὲ φοβόταν!

—Σὰ νὰ κοίταζε κάτι ἄλλο, κι' ὄχι ἐμένα...

—Βλέπεις, ἔτυχε νὰ μοιάζεις πολὺ μὲ τὴ λαίδη Διάνα. Γιὰ μιὰ στιγμή, ἴσως, νόμισε πὼς ἔβλεπε ἐκείνη κι' αὐτὸ τὸν στεναχώρησε. Φαίνεται ὅτι θυμήθηκε τραγικὰ γεγονότα, ποὺ ἄλλοτε τὸν εἶχαν πικράνει παραπολύ.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΡΗΤΑ

62.

Ὅποιος τὴν τιμή του χάσει
ζῆ γιὰ πάντα ταπεινά.
Ἡ Τιμή, γιὰ ν' ἀγοράσῃ,
δὲν πουλιέται πουθενά.

Ποὺ τὴν ἔφερε πόσο ἀξίζει
ὅπου πάει καὶ σταθεῖ
τὴν κρατεῖ, μὰ καὶ φροντίζει
μήτε νὰ τοῦ λερωθῇ.

63.

Ἡ πιστὴ κι' ἀγνὴ φιλία
μόνο στὴ μικρὴ ἡλικία
βρίσκει κι' εὔκολα ριζώνει
κι' ἄδολες καρδιὲς ἑνώνει
μὲ δεσμοὺς ποὺ δυναμώνουν
ὅσο πιὸ πολὺ παλιώνουν.

ΣΗΕΡ

ΠΩΣ ΚΕΡΔΙΖΟΥΝ ΤΟ ΨΩΜΙ ΤΑ ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑ

—Θὰ μ' ἀφήσῃς τὴν Ἀσήμω, δάσκαλε, νὰ κουβαλήσῃ δεμάτια; εἶπε μιὰ ψηλή, στεγνὴ καὶ μαυρισμένη ἀπὸ τὸν ἥλιο γυναίκα, ποὺ μπῆκε στὸ σχολεῖο ἐλεύθερα, ὅπως ἔμπαινε στὸ σπίτι της.

—Δὲν μπορῶ νὰ τὴν ἀφήσω, κυρ' Ἀντρέαινα, ἔχει μάθημα, ἀπάντησε ὁ δάσκαλος μὲ αὐστηρὸ τόνο.

—Εἶναι ἀνάγκη, δάσκαλε, δὲν ἔχουμε ποιὸς νὰ κουβαλήσῃ τὰ δεμάτια.

—Ὁ Κώστας ποῦ εἶναι;

—Ὁ Κώστας πάει στὰ Μαζέϊκα γιὰ δουλειά, ἐγὼ κι' ὁ Ἀντρέας θερίζουμε, ποιὸς νὰ κουβαλήσῃ τὰ δεμάτια;

—Τί νὰ σοῦ κάμω; εἶναι ἐδῶ καὶ ὁ κύριος ἐπιθεωρητὴς καὶ πρέπει νὰ ἐξετασθῇ ἡ Ἀσήμω, γιατὶ εἶναι ἀπὸ τὶς καλύτερες μαθήτριες.

Ἀπὸ τὴ διεύθυνση τῶν ματιῶν τῆς μάννας καὶ τοῦ δασκάλου κατάλαβα ποιὰ ἦταν ἡ Ἀσήμω. Ἦταν ἕνα κοριτσάκι ὡς 9 ἐτῶν, ποὺ καθόταν στὴ μέση τοῦ τρίτου θρανίου, μαυριδερό, μὲ μιὰ κανονικὴ χωρίστρα στὸ κεφάλι καὶ μὲ φόρεμα τριανταφυλλὶ μὲ δυὸ φτηνὲς ντανταῖλες σταυρωτὰ στὸ στῆθος.

Τὸ καϋμένο, σὰν νὰ ἦταν ἔνοχο τῆς φιλονεικίας δασκάλου καὶ μάννας καὶ ὑπὸ τὸ βάρος τόσων ματιῶν ποὺ ἔπεφταν ἐπάνω του, κοκκίνησε καὶ ἴδρωνε καὶ ἔστριβε νευρικὰ μὲ τὰ δάχτυλά του τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου.

—Σταθῆτε, εἶπα, ἐγὼ θὰ σᾶς συμβιβάσω... Ἔλα δῶ, Ἀσήμω...

Τὸ κορίτσι σηκώθηκε κρατώντας τὸ βιβλίο στὸ χέρι του κι' ἐστάθηκε μπροστά μου μὲ κατεβασμένο τὸ κεφάλι καὶ πιὸ ἱδρωμένο.

—Δὲ μοῦ λές, Ἀσήμω, πέντε φορὲς τὸ ἕξη πόσο γίνεται; τὴ ρώτησα.

—Τριάντα, ἀπάντησε ἀμέσως χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι.

—Μπράβο, Ἀσήμω. Ἀμ' τὸ μισὸ τοῦ πενήντα πόσο εἶναι;

—Εἴκοσι πέντε.

—Μπράβο, Ἀσήμω. Διάβασέ μας τώρα ἀπὸ τὸ βιβλίο σου.

Διάβαζε ἡ Ἀσήμω καὶ κάθε λέξη ποὺ πρόφερε, ἦταν σὰ νὰ κατάπινε καὶ μιὰ ἀγκιάφα μὲ τ' ἀγκάθια της. Τόση ἦταν ἡ ταραχή της.

—Μπράβο Ἀσήμω... Τώρα, κυρά μου, νὰ τὴν πάρῃς τὴν Ἀσήμω. Εἶναι καλὸ κορίτσι καὶ ξέρει καλὰ τὰ γράμματα.

Τότε μόνο σήκωσε τὸ κεφάλι της ἡ Ἀσήμω κι' ἕνα χαμόγελο εὐγνωμοσύνης ἄνθισε στὰ χείλη της. Τὸ ἴδιο χαμόγελο εὐγνωμοσύνης διέκρινα καὶ στὸ πρόσωπο τῆς χωριάτισσας μάννας. Τὴν πῆρε ἀπ' τὸ χέρι, μᾶς εἶπε γειά σας, κι' ἔφυγε μὲ τὴν ἴδια ἁπλότητα ποὺ εἶχε ἔρθει.

Ὅταν τελειώσαμε τὴ δουλειά μας μὲ τὸ δάσκαλο, καθόμαστε στὸν ἴσκιο τοῦ σχολείου. Δίπλα περνοῦσε ὁ δρόμος τοῦ χωριοῦ. Σὲ λίγο εἴδαμε τὴν Ἀσήμω νὰ περνᾷ μ' ἕνα μουλάρι φορτωμένο δεμάτια. Στὸ κεφάλι της φοροῦσε ἕνα ἄσπρο τσεμπέρι γιὰ τὸν ἥλιο, εἶχε βγάλει τὸ τριανταφυλλὶ φόρεμα καὶ φοροῦσε ἕνα παλιὸ καὶ κουρελιασμένο καὶ ἤταν καὶ ξυπόλητη. Παπούτσια τὰ χωριατόπουλα φοροῦν μόνο, ὅταν πηγαίνουν στὴν ἐκκλησία καὶ ὅταν ἔρχεται ὁ ἐπιθεωρητής. Τὸ πρόσωπό της ἦταν κατακόκκινο, ἱδρωμένο καὶ σκονισμένο.

—Κι' ἔρχεται ἀπὸ μακρυά, κύριε δάσκαλε, ἡ Ἀσήμω;

—Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν κάμπο, ἀπὸ μιὰ ὥρα δρόμο κι' ὅλο ἀνήφορο.

—Καὶ τί θὰ φάγῃ τὸ μεσημέρι ἡ Ἀσήμω;

—Ἔρρὸ ψωμὶ κι' ἐκεῖνο λίγο.

Σὲ λίγο εἴδαμε πάλι τὴν Ἀσήμω νὰ περνᾷ καβάλλα στὸ μουλάρι. Ἐκεῖνο περήφανο γιὰ τὴ γενναιοφροσύνη ποὺ ἔδειχνε, νὰ ἀνέχεται στὴ ράχη του ἕνα ἀδύνατο πλασματάκι, ἐπήγαινε ἥσυχα καὶ μαλακὰ σὰν πρόβατο.

Καὶ ἡ Ἀσήμω θὰ ἐξακολουθοῦσε ὅλη τὴ μέρα νὰ κουβαλᾷ τὰ δεμάτια σὰν τὸ μερμήγκι

Ὅταν τὸ χειμῶνα θὰ εἶναι χιόνι στὸ χωριό, ἡ Ἀσήμω θὰ κάθεται κοντὰ στὴ φωτιὰ καὶ θὰ ροκανάῃ τὸ ψωμὶ ποὺ κουβάλησε μὲ τόσον κόπο, ἐνῶ τὸ μουλάρι κάτω στὸ κατώγι θὰ ροκανάῃ τἄχυρο.

Ἔτσι τὰ χωριατόπουλα κερδίζουν τὸ ψωμί τους.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΛΓ'.

Ἔτσι Ρήνα καὶ Μαρίνα βρέθηκαν μαζὶ στὴ θάλασσα καὶ μὲ τὸ λίγο κολύμπι ποὺ ἤξεραν, πολεμοῦσαν νὰ γλυτώσουν.

Ἀλλὰ τὰ ροῦχα τους καὶ τὰ παπούτσια τους τὶς ἐμπόδιζαν... τἄχαν κιόλα χαμένα... καὶ τὸ κῦμα τὶς ἔσπρωχνε ὅλο καὶ πιὸ μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐξεδρούλα κι' ἀπὸ τὴν παραλία. Τὸ Στοιχιό, φαίνεται, θὰ πρόσταζε τὸ κῦμα...

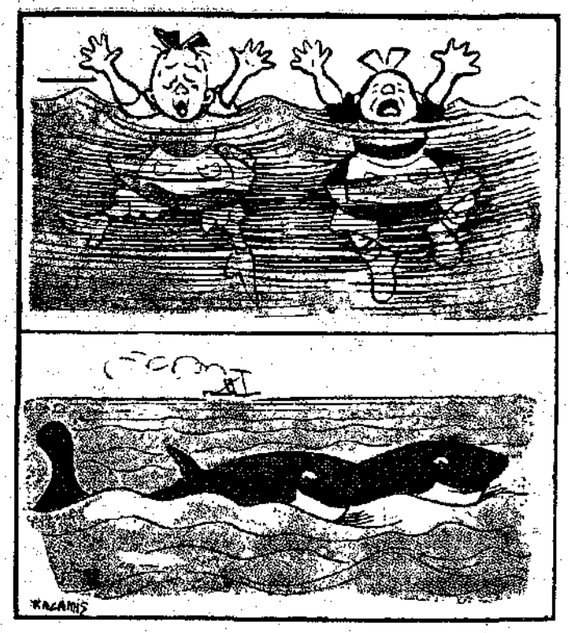

—Πίσω! φώναζε ἡ Ρήνα.

—Πίσω! φώναζε κι' ἡ Μαρίνα.

—Βοήθεια! θὰ πνιγοῦμε.

—Ἀμάν! γλυτώστε μας!

Μὰ κανένας δὲν τὶς ἄκουγε, κανένας δὲν ἐρχόταν νὰ τὶς βοηθήσῃ. Κι' ἀντὶ νὰ γυρίζουν πίσω, πήγαιναν χωρὶς νὰ θέλουν μπροστά Σὲ λίγο ἀπεῖχαν τόσο πολὺ ἀπὸ τὴ στεριά, ποὺ κι' ἂν μποροῦσαν ἀκόμα νὰ στρέψουν, δὲ θἄχαν τὴ δύναμη νὰ κολύμπήσουν, νὰ φτάσουν ὡς ἐκεῖ καὶ νὰ βγοῦν...

Ἐνῶ αὐτὲς οἱ δυὸ πάλεβαν ἔτσι μὲ τὸ κῦμα, τὰ τρομαγμένα ψάρια ἐξακολουθοῦσαν νὰ φεύγουν στάνοιχτὰ καὶ νὰ λένε γιὰ «τἄσπρα θεριὰ» ποὺ εἶχαν κατεβεῖ ἀπ' τὴ στεριά. Τἄκουσαν καὶ δυὸ καρχαρίες, δυὸ ἀληθινὰ θεριά, πολὺ φαγούδικα κι' ἀχόρταγα, ποὺ παρακολουθοῦσαν ἕνα βαπόρι, γιὰ νὰ τρῶνε ὅ,τι πετοῦσαν στὴ θάλασσα. Καὶ εἶπαν μεταξύ τους:

—Τί θεριὰ νὰ εἶναι αὐτά;... Ἐμεῖς δὲν φοβόμαστε... Γιὰ πᾶμε νὰ ἰδοῦμε, μὴν εἶναι τίποτα φαγώσιμα!..

Καὶ μ' αὐτὴ τὴν ἰδέα, οἱ δυὸ καρχαρίες ἔτρεξαν κατὰ κεῖ ποὺ τοὺς εἶχαν πεῖ πῶς φάνηκαν τἄσπρα θεριά.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τότε ἐκείνη τοὺς εἶπε, ἂν ἤθελαν, ὅταν περνοῦσαν ἀπὸ τὸ ἄλλο χωριό, νὰ πᾶνε στὸν ἀδελφό της. Καὶ καθὼς ἐκεῖνα δέχθηκαν μ' εὐχαρίστη, τοὺς πρόσθεσε:

— Νὰ τοῦ πῆτε χαιρετίσματα ἀπὸ μένα καὶ νὰ τοῦ διηγηθῆτε κι' ὅλα ὅσα τραβήξατε.

Τὰ παιδιὰ ἔκαναν ὅπως τοὺς εἶχε πῆ ἡ χωριάτισσα, καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς καλῆς γυναίκας, σὰν ἄκουσε τὰ βάσανά τους, τὰ περιποιήθηκε μὲ τὴν καρδιά του καὶ τὰ σύστησε κι' αὐτὸς σ' ἕνα γνωστό του στὸ κοντινὸ χωριό. Ὅπου κι' ἂν πήγαιναν τώρα ἄκουγαν πάντα: — Ἄμα πᾶτε ἐκεῖ στ' ἄλλο χωριό, νὰ πῆτε ὅλα ὅσα περάσατε.

Σ' ὅλα τὰ σπίτια ποὺ πηγαίνανε τὰ παιδιά, βρισκόταν σχεδὸν πάντα ἕνας ἄρρωστος ἀπὸ φθίση. Κι' ἔτσι, χωρὶς κι' αὐτὰ τὰ ἴδια νὰ τὸ ξέρουν, γυρίζανε τὰ δυὸ αὐτὰ παιδιὰ τὴ χώρα καὶ μάθαιναν τοὺς ἀνθρώπους, τί φοβερὴ ἀρρώστεια ἦταν αὐτὴ ποὺ εἶχε χωθεῖ σ' ὅλα τὰ σπίτια, καὶ μὲ τί τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ τὴν καταπολεμήσῃ ὁ κάθένας.

Ὁ θάνατος τοῦ Μάτα.

Ἡ Αἴζα καὶ ὁ Μάτα εἶχαν ὁδοιπορήσει ἐπὶ ἡμέρες, εἶχαν περάσει μέσα ἀπὸ ἀτέλειωτα μεγάλα δάση ὥςπου νὰ φθάσουν στὸ Γκελιβάρε τῆς Λαπωνίας. Ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες δὲν εἶχαν δεῖ οὔτε ἕνα σπίτι, οὔτε ἕνα καλύβι, ὥςπου στὸ τέλος ἀντίκρυσαν τὸ νεκροταφεῖο τοῦ Γκελιβάρε. Τὸ χωριὸ αὐτὸ ποὺ ἦταν μεγάλο σὰν μιὰ μικρὴ πολιτεία, βρισκότανε στὰ πόδια ἑνὸς ψηλοῦ βουνοῦ, ὅπου καὶ τὸ καλοκαίρι ἀκόμη λαμπύριζαν πλατειὲς λουρίδες ἀπὸ χιόνια. Τὰ σπίτια ὅμως ἦταν ὡραῖα καὶ κατακαίνουργα, καὶ τὰ παιδιά, ἂν δὲν ἔβλεπαν τὰ χιόνια ἀπάνω στὰ βουνὰ καὶ τὰ γυμνὰ ἀκόμη τὰ δένδρα, δὲν θὰ πίστευαν ποτὲ πὼς βρίσκονταν στὴν Λαπωνία. Κι' ὅμως οὔτε στὸ Γκελιβάρε δὲν θὰ βρίσκαν τὸν πατέρα τους. Θὰ τὸν βρίσκανε στὰ μεταλλεῖα τοῦ Βάλμπεκετ ποὺ ἦταν ἀκόμη πιὸ βορεινὰ καὶ σίγουρα δὲν θὰ ἦταν τόσο ὡραῖα ὅπως ἐδῶ.

Μόλις ἔφθασαν στὸ Βάλμπεκετ, τὰ παιδιὰ ρώτησαν τὸν πρῶτο ἐργάτη ποὺ βρέθηκε μπροστά τους, ἂν γνώριζε ἕναν ἐργάτη ποὺ λεγόταν Γιοὺ Ἄσσαρζον καὶ ἦταν σμιχτοφρύδης. Αὐτὸ ἦταν ἕνα πρᾶγμα ποὺ ἔκανε ἀμέσως ἐντύπωση σ' ὅσους τὸν γνώριζαν κι' ἔτσι κι' αὐτὸς ὁ ἐργάτης καὶ οἱ ἄλλοι ποὺ μαζεύτηκαν, ἀμέσως τὸν θυμήθηκαν καὶ μπόρεσαν νὰ πληροφορήσουν τὰ παιδιά. Ναί, ὁ πατέρας του ἐπὶ χρόνια ἐργαζόταν στὸ Βάλμπεκετ, τώρα ὅμως ἔλειπε, εἶχε φύγει, κανένας δὲν ἤξερε γιὰ ποῦ. Ἔτσι ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ τὸν ἔπιανε στενοχώρια καὶ ἔφευγε καὶ τριγύριζε χωρὶς σκοπὸ ἕνα γύρω. Καὶ τώρα δὲν εἶχε πεῖ σὲ κανένα ποῦ πάει, ὅλοι ὅμως ἦταν βέβαιοι πὼς σὲ λίγες βδομάδες θὰ ξαναγύριζε.

Γι' αὐτό, ὡς τότε τὰ δυὸ παιδιὰ μποροῦσαν νὰ κάτσουν στὸ σπίτι του, ποὺ τὰ κλειδιά του τὰ εἶχε ἀφήσει σὲ μιὰ γειτόνισσα.

Τὰ παιδιὰ ἔμειναν μερικὲς ἡμέρες στὸ Βάλμπεκετ καὶ ὅλοι ὅσοι ἦταν ἐκεῖ τὰ εἶχαν συμπαθήσει. Ὁ Μάτα πήγαινε στὸ μεταλλεῖο καὶ ἔβλεπε τὶς ἐργασίες καὶ εἶχε γίνει ὁ καλίτερος φίλος μὲ τοὺς ἐργάτες. Ἕνα ἀπόγευμα ὅμως βρισκόταν στὰ μεταλλεῖα κοντὰ σ' ἕναν ἀεραγωγό, τὴν στιγμὴ ποὺ οἱ ἐργάτες βάζανε φουρνέλλο. Ἔτσι, πολλὲς ἀπὸ τὶς πέτρες ποὺ πετάχτηκαν, χτύπησαν τὸν Μάτα στὸ κεφάλι καὶ τὸ παιδὶ ἔπεσε κάτω ἀναίσθητο, χωρὶς νὰ τὸ πάρῃ κανένας εἴδηση, γιατὶ κανεὶς δὲν ἦταν ἐκεῖ τὴν ὥρα ἐκείνη. Σὲ κάμποση ὅμως ὥρα μερικοὶ ἐργάτες ποὺ δούλευαν κάτω ἀπὸ τὸν ἀεραγωγό, ἔμαθαν μ' ἕναν ἐντελῶς ὑπερφυσικὸ τρόπο, αὐτὸ ποὺ εἶχε συμβεῖ. Ἔλεγαν ὅτι ἕνας τόσος δὰ πιτσιρίκος, μιὰ πιθαμὴ ψηλὸς φανερώθηκε στὴν εἴσοδο τῆς στοᾶς ποὺ δούλευαν καὶ τοὺς φώναξε νὰ τρέξουν γλήγορα νὰ βοηθήσουν τὸν Μάτα γιατὶ βρισκόταν πεσμένος κοντὰ ἀτὸν ἀεραγωγὸ καὶ ἦταν χτυπημένος στὸ κεφάλι. Οἱ ἐργάτες ἔτρεξαν, ἔδεσαν τὸ κεφάλι τοῦ Μάτα καὶ τὸν πήγαν στὸ σπίτι του. Ἀλλ' ἦταν πιὰ πολὺ ἀργά. Τὸ παιδὶ εἶχε χάσει τόσο αἷμα ὥστε δὲν μποροῦνὰ σωθῆ.

Καὶ τὸ ἄλλο πρωὶ πέθανε.

Ἡ Αἴζα δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ πὼς ὁ ἀδελφός της ποὺ χθὲς ἀκόμα ἦταν τόσο ζωηρὸς καὶ χαρούμενος, βρισκόταν τώρα νεκρὸς μπροστά της. Ἀλλ' ὅμως δὲν θέλησε νὰ ἀφεθῆ στὴ λύπη της, κι' ἐνόσω τὸν εἶχε ἀκόμη κοντά τῆς, κράτησε ὅλο της τὸ θάρρος καὶ φρόντισε νὰ τοῦ κάνῃ μιὰ ὡραία κηδεία καὶ παρακάλεσε τοὺς ἐργάτες νὰ τὴν παρακολουθήσουν, γιατὶ γι' αὐτὴν ὁ Μάτα δὲν ἦταν παιδί, ἦταν σωστὸς μεγάλος ἄνθρωπος κι' ἔπρεπε νὰ τιμηθῆ σὰν μεγάλος ἄνθρωπος. Καὶ μόνον ἀφοῦ ἔγεινε ἡ κηδεία κι' ἔφυγαν ὅλοι οἱ ξένοι κι' ἡ Αἴζα ἔμεινε μόνη της στὴν καλύβα ποὺ εἶχε κατοικήσει ὁ πατέρας της, τότε ἐκλείδωσε τὴν πόρτα γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ συλλογισθῆ τὸν ἀδελφό της μὲ τὴν ἄνεσή της. Συλλογιζόταν ὅλα ὅσα εἶχε πεῖ καὶ ὅλα ὅσα εἶχε κάνει ὁ Μάτα στὴ ζωή του κι' αὐτὰ ἦταν τόσα πολλά, ποὺ ξέχασε νὰ πέσῃ στὸ κρεββάτι κι' ἔμεινε ὄχι μόνον ὅλο τὸ βράδυ, ἀλλὰ καὶ ἀργὰ τὴν νύχτα βυθισμένη στὶς σκέψεις της. Ὅσο περισσότερο σκεπτόταν τὸν ἀδελφό της, τόσο βαθύτερα ἔννοιωθε τὶ δύσκολο θὰ ἦταν τώρα πιὰ γι' αὐτὴν νὰ ζήσῃ χωρὶς ἐκεῖνον καὶ στὸ τέλος ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸ τραπέζι καὶ ἔκλαψε πικρὰ «Τί θὰ γίνω τώρα ποὺ δὲν ἔχω πιὰ τὸν Μάτα;» ἔλεγε μὲς στὰ κλάματά της.

Ἡ νύχτα ἦταν πολὺ προχωρημένη κι' οἱ συγκινήσεις κι' οἱ κόποι ἐκείνης τῆς ἡμέρας εἶχανε τόσο κουράσει τὴν Αἴζα, ὥστε δὲν εἶναι παράξενο πὼς στὸ τέλος τὴν κυρίευσε ὁ ὕπνος. Κι' ἐπίσης δὲν εἶναι παράξενο, πὼς στὸν ὕπνο της εἶδε τὸν Μάτα, μιὰ καὶ τὸν συλλογιζόταν ὅλη ὥρα. Τῆς φάνηκε σὰν νὰ εἶχε μπεῖ ἔξαφνα μὲς στὴν κάμαρα ὁ Μάτα, καὶ τῆς εἶπε:

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Μ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΣΤΟ ΣΟΦΡΑ (Βάρη Ἀττικῆς)
Πάτερ-Παχούμιος—Β' Βραβεῖον

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βὲρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Τὰ τέλη τοῦ χειμῶνα. — Ἡ ἄνοιξη. — Ὁ Σέρβης καὶ τὸ καμηλοπούλι του. — Ἡ ἄκρη τῆς λίμνης. — Ἔρημος.

Στὸ διάστημα τοῦ χειμῶνα, οἱ νεαροὶ ἄποικοι εἶχαν συζητήσει κι' ἀποφασίσει τὴν ἐκτέλεση διαφόρων σχεδίων. Καὶ τὰ σχέδια αὐτὰ θὰ ἐκτελοῦσαν τώρα ποὺ ἐπλησίαζε ἡ ἄνοιξη.

Πρῶτα-πρῶτα θὰ ἐξερευνοῦσαν τὰ περίχωρα τῆς σπηλιᾶς σὲ ἀκτίνα πολλῶν μιλλίων, καὶ γιὰ τὴν ἐξερεύνηση αὐτὴ εἶχαν ὁρισθεῖ οἱ πρῶτες ἡμέρες τοῦ Νοέμβρη.

Ὡστόσο τὰ τέλη τοῦ χειμῶνα ἦταν ἄσχημα. Φυσοῦσαν σφοδρότατοι ἄνεμοι καί, μολονότι ἡ θερμοκρασία ἦταν πιὸ χαμηλή, τὰ παιδιὰ ἐκρύωναν περισσότερο παρὰ ὅταν τὸ θερμόμετρο ἔδειχνε τριάντα βαθμοὺς κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν. Οἱ ψυχροὶ αὐτοὶ ἄνεμοι βάσταξαν, σχεδὸν χωρὶς διακοπή, ὅλο τὸ Σεπτέμβρη καὶ ὡς τὰ μισὰ τοῦ Ὀκτώβρη.

Ἐπειδὴ τὸ τραπέζι δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ χρησιμεύῃ γι' ἁμάξι, ἀφοῦ ὁ πάγος τῆς λίμνης εἶχε διαλυθεῖ, ὁ Βάξτερ ἐπιχείρησε νὰ κατασκευάσῃ ἁμάξι ἀληθινό. Πρὸς τοῦτο σκέφθηκε νὰ χρησιμοποιήσῃ δυὸ σιδερένιους τροχοὺς τοῦ βαρούλκου. Ἡ δυσκολία ὅμως ἦταν ποὺ οἱ τροχοὶ αὐτοὶ εἶχαν δόντια. Στὴν ἀρχὴ δοκίμασε νὰ τὰ κόψῃ, ἀλλὰ ἦταν ἀδύνατο. Σοφίστηκε τότε νὰ παραγεμίσῃ τὰ κενὰ μεταξὺ τῶν δοντιῶν μὲ ξύλινες σφῆνες καὶ νὰ περιζώσῃ τοὺς τροχοὺς μὲ σιδερένια στεφάνια. Μὲ πολλοὺς κόπους τὸ κατόρθωσε. Ἔπειτα ἔνωσε τοὺς δυὸ τροχοὺς μ' ἕνα σιδερένιο λοστὸ κι' ἀπάνω στὸ στερεὸ αὐτὸν ἄξονα ἐφάρμοσε σανίδια. Τὸ ἁμάξι αὐτὸ ἦταν πρόχειρο καὶ ἀτελέστατο. Χρήσιμευε ὅμως καὶ χρησίμευε πολύ. Περιττὸ τώρα νὰ προσθέσουμε, ὅτι γιὰ τὴν ἔλλειψη κάθε ἄλλου ὑποζυγίου, τὰ ἴδια τὰ παιδιὰ ξέρναν καὶ τὸ καινούργιο τους φορτηγό.

«Ἀγκάλιαζε τὸ λαιμὸ τοῦ πουλιοῦ...» (Σελ. 288, στ. γ'.)

Τί κρῖμα, ἀλήθεια, νὰ μὴν ὑπάρχουν στὸ νησὶ μεγάλα τετράποδα ποὺ νὰ μποροῦσαν νὰ τὰ ἐξημερώσουν καὶ νὰ τὰ ζέψουν. Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ σαρκοβόρα, ἡ Σαίρμαν δὲν εἶχε παρὰ πουλιά, ἄχρηστα κι' αὐτὰ σὰν τὸ καμηλοπούλι τοῦ Σέρβη.

Ὡστόσο αὐτὸς ἐπέμενε ὅτι θὰ συνηθίσῃ τὸ καμηλοπούλι του νὰ τὸ καβαλλικεύῃ· εἶχε κατασκευάσει μάλιστα φάλαρα κι' ἕνα εἶδος σκούφου ἀπὸ χοντρόπανο, ποὺ εἶχε δυὸ τρύπες γιὰ τὰ μάτια τοῦ ζώου. Οἱ τρύπες αὐτὲς εἶχαν καὶ σκεπάσματα ποὺ μποροῦσαν ν' ἀνεβοκατεβαίνουν μὲ σχοινιὰ ποὺ χρησίμευαν ὡς χαλινάρια. Τὸ καμηλοπούλι δέχθηκε τὰ φάλαρα, δέχθηκε κι' ἕνα περιλαίμιο· μὲ κανένα ὅμως τρόπο δὲν στάθηκε νὰ τοῦ φορέσουν τὸ σκοῦφο. Κι' ἡ ἱππασία τοῦ Σέρβη γιὰ τὴν ὥρα ματαιώθηκε.

Στὶς 15 τοῦ Ὀκτώβρη ἦταν πιὰ ἄνοιξη. Τὰ παιδιὰ φόρεσαν ἐλαφρότερα ροῦχα καὶ φύλαξαν τὰ χειμωνιάτικα στὰ σεντούκια τους, ἀφοῦ τὰ ξεσκόνισαν, τὰ ἐπιδιόρθωσαν καὶ τἄγραψαν. Κι' εἶχαν μεγάλη χαρὰ ποὺ τελείωσε ὁ χειμώνας, γιατὶ τώρα ἐλπίζαν νὰ περάσῃ κανένα πλοῖο, νὰ ἰδῆ τὴ σημαία καὶ νὰ προσεγγίσῃ...

Ἄρχισαν νὰ κάνουν μικρὲς ἐκδρομὲς σὲ ἀκτίνα δυὸ μιλλίων, ὁλόγυρα στὴ σπηλιά. Ἀλλὰ μόνον οἱ κυνηγοὶ τῆς ἀποικίας. Ὁ Οὐΐλκοξ ἔστησε παγίδες κι' ἔπιανε πουλιὰ καὶ λαγούς. Τὶς παγίδες αὐτὲς ἔπρεπε νὰ τὶς ἐπισκέπτουνται κάθε τόσο, γιατὶ προλάβαιναν τὰ τσακάλια κι' ἔτρωγαν τὰ πιασμένα ζῶα. Ἀλλὰ γι' αὐτὰ πάλι ἦταν οἱ λάκκοι. Καθεμέρα ἔπεφταν μέσα ἀπὸ δυὸ καὶ τρία τσακάλια κι' ἔτσι λιγόστευε στὸν τόπο τὸ βλαβερὸ αὐτὸ ζῶο. Θηρία δὲν εἶχαν ἰδεῖ παρὰ μόνο ἴχνη. Καὶ γι' αὐτὸ ἦταν πάντα προσεκτικοὶ κι' ἕτοιμοι ν' ἀποκρούσουν καμμιὰ ἔφοδο.

Ὁ Δόνιφαν σκότωσε μερικὰ ἀγριογούρουνα κι' ἐλάφια ποὺ τὸ κρέας τους ἦταν νοστιμότατο. Ἄλλα καμηλοπούλια δὲν κατάφεραν νὰ πιάσουν, μὰ καὶ τί τὰ ἤθελαν ἀφοῦ ἰδὲν ἦταν δυνατὸ νὰ ἐξημερωθοῦν; Τὸ καμηλοπούλι τουλάχιστο τοῦ Σέρβη δείχθηκε ὁλως διόλου ἀτίθασσο.

Τὸ πρωὶ ἐκεῖνο, 26 τοῦ Ὀκτώβρη, ὁ Σέρβης μὲ μεγάλη δυσκολία κατάφερε νὰ τὸ ντύσῃ καὶ θέλησε νὰ τὸ καβαλλικέψῃ

Οἱ μικροὶ κοίταζαν μὲ περιέργεια τὸ πείραμα, κανένας ὅμως δὲν παρακαλοῦσε νὰ τὸν πάρουν στὰ καπούλια. Οἱ μεγάλοι σήκωναν τοὺς ὤμους. Ὁ Γόρδων μάλιστα συμβούλευε τὸ Σέρβη νὰ τὸ παραιτήσῃ. Ἐπειδὴ ὅμως ἐπέμενε, τὸν ἄφησαν νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει.

Ὁ Γκάρνετ κι' ὁ Βάξτερ τοῦ κρατοῦσαν τὸ καμηλοπούλι, ποὺ τὰ μάτια του ἦταν κλειστὰ μ' ἐκεῖνον τὸν πάνινο σκοῦφο. Ὁ Σέρβης κατάφερε νὰ πηδήσῃ στὴ ράχη του. Καὶ μὲ φωνὴ ποὺ δὲν μαρτυροῦσε καὶ τόσο θάρρος, φώναξε;

— Ἀπολύστε το!

Τὸ καμηλοπούλι, ἐπειδὴ δὲν ἔβλεπε, στάθηκε στὴν ἀρχὴ ἀκίνητο. Ἀλλ' ἅμα ὁ Σέρβης, σφίγγοντας μὲ τὰ πόδια τὰ πλευρά του, τράβηξε τὰ σχοινιὰ καὶ ξεσκέπασε τὰ μάτια του, τὸ πουλὶ τινάχτηκε κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ κατὰ τὸ δάσος.

Ποῦ νὰ τὸ κατήσῃ πιὰ ὁ καβαλλάρης! Προσπαθοῦσε νὰ τοῦ σκεπάσῃ πάλι τὰ μάτια, ἀλλά, μὲ τὶς βίαιες κινήσεις ποὺ ἔκανε, ὁ σκοῦφος ἔφυγε ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ κύλησε στὸ λαιμό του. Ἡ ἀγωνία τοῦ Σέρβη κορυφώθηκε. Ἔσκυψε καὶ μὲ τὰ δυὸ του χέρια ἀγκάλιασε τὸ λαιμὸ τοῦ πουλιοῦ ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχῃ ἀκράτητο. Ἔπειτα, μ' ἕναν ἀπότομο τιναγμό, ἔρριξε κάτω τὸν ἀδέξιο καβαλλάρη καὶ χάθηκε μέσα στὸ δάσος.

Οἱ σύντροφοί του ἔτρεξαν καὶ τὸν βρῆκαν καθισμένο στὸν πυκνὸ θάμνο ὅπου τὸν εἶχε πετάξει τὸ καμηλοπούλι. Εὐτυχῶς δὲν εἶχε πάθει τίποτα.

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

«Ὁ Βάξτερ ὕψωσε μιὰν ἄλλη σημαία». (Σελ. 277, στ. γ'.)

ΕΠΙ ΤΗ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΙ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΠΕΝΤΑΘΛΟΝ ΤΟΥ 1928-29

ΕΞ ἀρχῆς μοῦ ἄρεσε πολὺ ἡ ἰδέα ποὺ ἐρρίφθη ἀπὸ ἕνα μικρό μου φίλο. Μοῦ ἄρεσε ἀκόμα περισσότερο ἅμα εἶδα μὲ πόσο ἐνθουσιασμὸ τὴν δέχθηκαν οἱ ἐπίλοιποι. Πολλοὶ ἔκαμαν καὶ διάφορες τροποποιήσεις στὸ προγραμμα τοῦ *Κουτορνιθιοῦ*. Τὶς ἐμελέτησα κι' αὐτές. Καὶ κατέληξα σ' ἕνα σύστημα δριστικό, ποὺ μπορῶ σήμερα νὰ τὸ ἀνακοινώσω. Λοιπόν:

Τὸ *Πένταθλον* ποὺ ἐγκαινιάζεται φέτος μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς Πεντηκονταετηρίδος μου, θὰ γίνεται κάθε δυὸ χρόνια, (τὸ Β' ἑπομένως θὰ γίνῃ τὸ 1930-31) καὶ θὰ περιλαμβάνῃ πέντε διάφορα ἀγωνίσματα ποὺ θὰποτελοῦν ἕνα. Θάνακηρύσσεται δηλαδὴ Νικητὴς καὶ θὰ παίρνει τὸ μεγάλο Βραβεῖο τοῦ Πεντάθλου ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἔρχεται πρῶτος σὲ ὅλα ἢ τουλάχιστο στὰ περισσότερα. (Αὐτὸ θὰ τὸ ἐξηγήσω παρακάτω.)

Τἀγωνίσματα τοῦ Πεντάθλου 1928-29, ποὺ προκηρύσσεται σήμερα καὶ τἀποτελέσματά του θὰ δημοσιευθοῦν τὰς ἀρχὰς τοῦ ἑπομένου ἔτους, εἶναι τὰ ἑξῆς: Α', Λύσις Πνευματικῶν 'Ασκήσεων· Β', Σύνθεσις Πνευματικῶν 'Ασκήσεων· Γ', Ποίημα· Δ', Λευκαὶ Λέξεις καὶ Ε', Κρυπτογραφικόν.

ΟΙ ΟΡΟΙ

Στὸ Πένταθλον ἔχουν δικαίωμα νὰ λάβουν μέρος ὅλοι ἀδιακρίτως: συνδρομηταί, ἀδέλφια των, μὲ ψευδώνυμο, χωρὶς ψευδώνυμο. Ὅλοι αὐτοί, μαζὶ μὲ τὰ χειρόγραφά τους, θὰ στείλουν καὶ ΠΕΝΤΕ ΔΡΑΧΜΕΣ. Καὶ μὲ τὸ ποσὸν ποὺ θὰ συναχθῇ,— ἢ καλύτερα, ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ, — θἀγορασθοῦν τὰ δῶρα τῶν Νικητῶν: δυὸ καλλιτεχνικὰ ἄγγεῖα ἀρχαῖκὰ ἢ ἀγαλματάκια, ποὺ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ τὰ προσφέρουν στοὺς Νικητὰς οἱ ἴδιοι οἱ συνάδελφοι καὶ συναγωνισταί των.(Θὰ λάβουν μέρος, ἂς ποῦμε, 200. Θὰ συναχθοῦν 1000 δραχμές. Ἔ, μὲ 500 ἀγοράζει κανεὶς ἓν' ἀρκετὰ καλὸ δῶρο, χωρισὰ ἢ ἄλλη του ἀξία, ἢ ἠθική, ἢ ἀνυπολόγιστη...)

Οἱ Νικηταὶ θὰ εἶναι δύο. Γιατὶ οἱ ἀγωνισταὶ θὰ διαιρεθοῦν σὲ δυὸ τάξεις, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των. *Μεγάλη Τάξις*, ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω. *Μικρὴ Τάξις*, ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ κάτω. Ὥστε ἀπαραίτητο εἶναι νὰ σημειώνεται στὰ χειρόγραφα κι' ἡ ἡλικία. Ὁποιος δὲν δηλώσῃ ἡλικία, θὰ καταταχθῇ στὴ Μεγάλη Τάξι.

Γιὰ νὰ συμπεριληφθῇ κανεὶς στὸ *Πένταθλον*, πρέπει νἀπαντήσῃ καὶ σὰ πέντε ἀγωνίσματα συγχρόνως. Ὅσοι παραλείψουν κι' ἕνα μόνο, θἀποκλεισθοῦν.

Κάθε ἀγώνισμα θὰ κριθῇ χωριστά. Καὶ σὲ κάθε ἀγώνισμα θἀπονεμηθοῦν Βραβεῖα, Ἔπαινοι καὶ Εὔσημα ὅπως στοὺς τακτικοὺς Διαγωνισμούς. (Οἱ βραβευμένοι μάλιστα θὰ λάβουν καὶ χωριστὰ τὰς τιμὰς καὶ ἀμοιβὰς τῶν συνήθων Διαγωνισμῶν, εἴτε τῶν Μεγάλων,— Λύσις καὶ Σύνθεσις 'Ασκήσεων, Λευκῶν Λέξεων, — εἴτε τῶν Μικρῶν,— Ποιήματος καὶ Κρυπτογραφικοῦ. Καὶ κατὰ τἀποτελέσματα τῶν πέντε διαφόρων ἀγωνισμάτων, σὲ κάθε Τάξι χωριστά, θἀνακηρυχθῇ ὁ Νικητής: Θὰ εἶναι ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἔχῃ τὰ περισσότερα Πρῶτα Βραβεῖα. Κι'ἂν συμπέσῃ περισσότεροι τοῦ ἑνὸς νὰ ἔχουν τὸν ἴδιο ἀριθμό, θὰ προτιμηθῇ ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἔχῃ τὰ περισσότερα στὰ *δυσκολώτερα* ἀγωνίσματα. Ἐπίσης, ἂν δύο ἢ περισσότεροι θὰ ἔχουν τὸν ἴδιο ἀριθμὸ Πρώτων Βραβείων καὶ στἄλλα ἀγωνίσματα, θὰ προτιμηθῇ ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἔχῃ τὰ περισσότερα Δεύτερα. Ἂν ὅλοι αὐτοὶ ἔχουν καὶ τὸν ἴδιο ἀριθμὸ Δευτέρων, θἀνακηρυχθῇ ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἔχῃ τὰ περισσότερα Τρίτα. Ἀλλὰ καὶ πάλι, ἂν συμπέσουν οἱ ἀριθμοὶ τῶν Δευτέρων καὶ Τρίτων Βραβείων, θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψειτὰ δυσκολώτερα ἀγωνίσματα.

Κι' ἰδοὺ ἡ κατάταξή των: Ὡς δυσκολώτερα ἀπ' ὅλ' θεωρῶ τὸ Ποίημα. Ἔπειτα τὴ σύνθεση Πνευμ. 'Ασκήσεων. Τρίτο τὶς Λευκὲς Λέξεις. Τέταρτο τὸ Κρυπτογραφικό. Καὶ τελευταῖο τὶς λύσεις Πνευμ. 'Ασκήσεων. ('Ας ὑποθέσωμε, κατὰ τἀνώτερό, ὅτι ὁ "Αλφα πῆρε Α' Βραβεῖο στὶς Λύσεις, Α' στὶς Λευκὲς Λέξεις, Β' στὴ Σύνθεση, Β' στὸ Ποίημα καὶ Γ' στὸ Κρυπτογραφικό. Ὁ Βῆτα πῆρε Α' Βραβεῖο στὸ Ποίημα, Α' στὴ Σύνθεση, Β' στὶς Λευκὲς Λέξεις, Β' στὸ Κρυπτογραφικὸ καὶ Γ' στὶς Λύσεις. Ἔχουν τὸν ἴδιο ἀριθμὸ καὶ τὸ ἴδιο εἶδος Βραβείων — 2 Πρῶτα, 2 Δεύτερα καὶ 1 Τρίτο. Νικητὴς ὅμως θἀνακηρυχθῇ ὁ Βῆτα, γιατὶ τὰ Α' Βραβεῖα του εἶναι σὲ δυσκολώτερα ἀγωνίσματα.)

Ἡ ἀπάντηση σὲ κάθε ἀγώνισμα πρέπει νὰ εἶναι γραμμένη ΚΑΘΑΡΑ, ΜΕ ΠΟΛΥ ΖΩΗΡΟ ΜΕΛΑΝΙ, σὲ χώριστο φύλλο χαρτὶ (ὄχι μαζὶ ὅλες.) Γιὰ τὰς Λύσεις, αὐτὴ τὴ φορά, δὲν χρειάζεται φύλλο ἀπὸ τὸν ἰδιαίτερο Χάρτη τῶν Λύσεων, ποὺ πτυλῶ στὸ γραφεῖο μου. Θἄναι γραμμένες σὲ ἁπλὸ χαρτὶ ὅπως κι' οἱ ἄλλες ἀπαντήσεις. Τὰ φύλλα τοῦ καθενὸς ἀγωνιστοῦ πρέπει νὰ εἶναι ὁμοιόμορφα.'Από πάνω στὸ καθένα νὰ γράφῃ *«Πένταθλον 1928-1929»* καὶ τὄνομα τοῦ ἀγωνιστοῦ, τὸ ψευδώνυμο (ἂν ἔχῃ) τὴν ἡλικία καὶ τὴ διαμονή. Οἱ πέντε δραχμὲς ποὺ θὰ συνοδεύουν τὶς πέντε ἀπαντήσεις τοῦ καθενός, μπορεῖ νὰ εἶναι σ' ἑλληνικὸ χαρτονόμισμα ἢ γραμματόσημο,

Οἱ εἰκόνες τῶν δυὸ Νικητῶν θὰ δημοσιευθοῦν περιφανῶς σὲ μεγάλο σχῆμα καὶ σὲ ἰδιαίτερο πλαίσιο (ἀρκεῖ, ἐννοεῖται, νὰ στείλουν κατάλληλες φωτογραφίες.) Πάντως ὅμως πρέπει νὰ εἶναι συνδρομηταὶ καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1929.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ "Οροι τοῦ *Πενταθλου*. Καὶ τώρα τὰ θέματα τῶν 'Αγωνισμάτων.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Α'
Λύσεις Πνευματικῶν 'Ασκήσεων

Νὰ λυθοῦν αἱ Πνευματικαὶ 'Ασκήσεις ποὺ δημοσιεύονται εἰς τὸ σημερινὸ φυλλάδιο.

('Εννοεῖται ὅτι αὐτὲς θὰ τὶς στείλουν καὶ χωριστά, γραμμένες σὲ λυσόχαρτο, ὅσοι διαγωνίζονται καὶ στὸν τρέχοντα Διαγωνισμὸ Λύσεων ποὺ εἶναι ἄλλο πρᾶγμα.)

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Β'
Σύνθεσις Πνευμ. 'Ασκήσεων

Νὰ συντεθῇ μιὰ Συλλογὴ ἀπὸ 12 Πνευματικὰς 'Ασκήσεις, γιὰ νὰ δημοσιευθῇ ὁλόκληρη στὸ φυλλάδιο ποὺ θὰ ἔχῃ τ' ἀποτελέσματα τοῦ *Πενταθλου*. Οἱ 'Ασκήσεις ὅλες θὰ εἶναι ἑλληνικές· (γαλλικὲς δὲν χρειάζονται). Καὶ τὰ εἴδη των κατὰ σειράν: Λεξίγριφος (ἢ Συλλαβόγριφος,) Στοιχειόγριφος, Μεταγραμματισμός, 'Αναγραμματισμός, Αἴνιγμα (ὅλ' αὐτὰ τελείως σταυρόλογημένα). Δικτυωτὸν (ἢ ἄλλο Σχῆμα, ἀλλὰ ἐπίσης δύσκολο, ὅχι Ψαροκόκκαλο ἢ Πυραμίς,) Κρυπτογραφικὸν, Μαγικὸν Γράμμα (οἱαδήποτε ποικιλίας), Φωνηεντόλιπον (ἢ 'Ελλιποσύμφωνον,' ἢ Μικτόν), Ἀκροστιχὶς (οἱαδήποτε ποικιλίας, ἐκτὸς 'Απλῆς 'Ακροστιχίδος), Γρίφος. Καὶ ἄλλη μιὰ ἀκόμη "Ασκησις κατ' ἐκλογὴν τοῦ συνθέτου καὶ «νέου εἴδους» κατὰ προτίμησιν.

Τὸ Κρυπτογραφικὸν ἢ τὸ Μαγικὸν Γράμμα μποροῦν νἀντικατασταθοῦν μὲ Μεταμορφώσεις, 'Αριθμητικὴν διὰ Λέξεων ἢ Διπλὸ Κεφάλι.

'Εννοεῖται ὅτι κάτω ἢ ἀντίκρυ ἀπὸ κάθε "Ασκηση πρέπει νὰ εἶναι γραμμένη *ἡ λύσις* της.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Γ'
Σύνθεσις Ποιήματος

Θὰ συνθέσετε ἕνα ποιηματάκι στὴν «Πεντακονταετηρίδα τῆς Διαπλάσεώς». (Τὸ θέμα αὐτὸ ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὴν περίστασι.) 'Αλλὰ νὰ μὴν ἔχῃ περισσότερους ἀπὸ 20 στίχους (5 τετράστιχα, ἢ 4 πεντάστιχα, ἢ 10 δίστιχα κτλ.) Τὰ καλύτερα θἀδημοσιευθοῦν.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Δ'
Λευκαὶ Λέξεις

Διαβάστε αὐτοὺς τοὺς στίχους, ποὺ δὲν τοὺς ξέρετε, γιατὶ δὲν εἶναι γνωστοῦ ποιητοῦ. Σὲ κάθε κενὸ ποὺ συναντᾶτε, λείπει ἀπὸ μιὰ μόνη λέξη. Λείπουν ἐν ὅλῳ ὀκτὼ λέξεις. Θὰ τὶς μαντέψετε ἀπὸ τὴν ἔννοια, τὸν κενὸ χῶρο ἢ τὴν ὁμοιοκαταληξία.

Η ΓΙΑΓΙΑ ('Ανάπαυσμα)

Διακόσια καὶ τριακόσια, χίλια χρόνια
Θἀρροῦσα κῶς θὰ ζήσῃς, σὰν πλατάνι
Καὶ σὰν ἐλιά, ποὺ φύλλα, κλώνια,
Θέλει καὶ δόνεται μιὰν ἄνοιξη νὰ

Χιλιόχρονη, σὰν τὰ νερὰ σὰν τἄστρα,
Σὰν τὸν γιαλὸ καὶ σὰν τὰ περιγιάλι,
Σὰν τὰ δουνά, σὰν τὰ ὄρη, σὰν τὰ
Κι' σὰν γυάλινα ἀνθογυάλι.

"Ω! νὰ 'σαι! Μὲ τὴ σου στὸ τζάκι.
"Ἔξω χειμώνας... παγωνιά. , χιονίζει...
Χίλια ἐγγονάκια γύρω σου κι'
Τὸ παραμύθι: Πλάκωναν οἱ δράκοι!..

Κι' ἄλλα ζαρώνουν κάτω ἀπ' τὴν σου
Κι' ἄλλα κρεπιοῦνται στὸ λαιμὸ σταφύλια
Μπαμπούλας κι' ὁ βουρκάς, κι' ὅλη ἡ γενιὰ σου
Στὰ μάτια σὲ καὶ στὰ χείλια.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Ε'
Κρυπτογραφικὸν

δ 8η2ζλ2γηγ α1μ ζ2η81μ, 0θεα-2β09γ2 70αθγ αδμ ζ0μαδιθμα-20αδεη82 αδγ, 0θι2ημη3β0η αθ ζ0μα2ζλθμ. 8θκ2 0ηγ αθ9γ μηδα2γ!

Εἶναι κάτι... σχετικόν. Πρένὰ διαβασθῇ. 'Αλλὰ νὰ δηλωθῇ καὶ μὲ ποῖον τρόπον ἔγινε τὸ 'Αλφάβητον τοῦ Κρυπτογραφικοῦ καὶ νὰ παρατεθῇ ὁλόκληρον τὸ 'Αλφάβητον αὐτὸ (ἑπομένως καὶ τὰ γράμματα ποὺ δὲν ὑπάρχουν στὸ ἀνωτέρω κείμενο.)

'Απαντήσεις, καὶ εἰς τὰ πέντε ἀγωνίσματα μαζί, δεκται *μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου*.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμμά: — Καλέ, ποιὸς ἔφαγε τὸ γλυκό;

Ὁ Νικάκης, ζωηρά: — 'Εγώ, μαμμά! Καὶ πρέπει νὰ τιμωρήσῃς... τὴ Μαρία, ποὺ ἄφησε τὸ ντουλάπι ἀνοιχτό!

Νίκη τοῦ Παιωνίου

***

Ὁ καθηγητής, μπαίνοντας στὴν πάντα ἄτακτη ἐκείνη τάξη:

— Θέ μου, τι τάξις εἶναι αὐτή;

— Πρώτη 'Ελληνικοῦ, πρῶτο τμῆμα! ἀπαντᾷ μιὰ μαθήτρια.

Γλυκομίλητη

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

"Οταν τὰ πουλιὰ
μέσ' στὴ συγαλιὰ
τὸ τραγοῦδι ἀρχίζουν,
τί ζητᾶς, ψυχή,
κεῖ στὴν ἐξοχὴ
ποὺ τὰ ρόδ' ἀνθίζουν;

Κάποια ξωτικιὰ
μὲ γλυκειὰ λαλιὰ
μοῦπε μιὰν ἡμέρα,
πῶς ἡ ὁμορφιὰ
κι' ἡ καλὴ καρδιὰ
βρίσκονται κεῖ πέρα.

Ἄγγελος 'Ελπίδας

ΓΕΛΑ, ΠΑΛΙΑΤΣΟ...

— Γιατὶ γελᾶς, παλιάτσο;

— Γιατὶ γελᾶς ρωτᾶς; Μὰ γιὰ κοίταξε, εἶναι νὰ μὴ γελάσῃς;.. Κοίτα αὐτὸ τὸ πουλάκι κεῖ πάνω στὸ δέντρο, πῶς κάθεται ἀκίνητο, θαρρεῖς κι' ἔχει πετρώσει· κοίτα τὰ ματάκια του, πῶς γυαλίζουν, πῶς βλέπουν μὲ ἀπόγνωση τὸ φίδι ποὺ τὄχει μαγέψει, ποὺ πάει σιγά, σιγὰ νὰ τὸ πάρῃ, μὰ κοίταξε... κοίταξε λοιπόν, δὲν εἶναι ἀστεῖο;... χά, χά, γέλασε κι' ἐσύ... Φά' το φίδι, φιδάκι, φά' το τὸ ἀνυπεράσπιστο μικρὸ πουλί, τί ὡραῖο ποὺ θὰ εἶναι κάτ' ἀπὸ τὰ δόντια σου, τὰ κοκκαλάκια του τὰ κάνουν κράτς, κράτς, τί ὡραῖα... Φά' το, φιδάκι... τί ἀστεῖο ποὺ θὰ εἶναι...

— Ἀκαρδε, σκληρὲ παλιάτσο, γιατὶ γελᾶς;

— Μὰ κοίταξε, κοίταξε λοιπόν... γέλασε κι' ἐσύ. Ἄκου.. ὁ ἀέρας φυσομανᾶ, ὁ κρύος βοριᾶς σπάζει τὰ κλαδιά, κι' ἀλύπητα ξεριζώνει τὰ μικρὰ δεντρολάκια. Κοίτα. αὐτὸ τὸ παιδάκι γυμνὸ σχεδόν, μόλις σκεπασμένο μὲ τὰ κουρέλια του, κοίτα τὸ πῶς κρώνει... τουρτουρίζει, δὲν ἔχει ποῦ νὰ πάῃ νὰ σταθῇ ἀπὸ τὸν παγερὸ βοριά, κι' ἐκεῖνος φυσᾶ, φυσᾶ ἀδιάκοπα, καὶ τὸ παγώνει περισσότερο. Κοίτα τί ἀστεῖο. τὰ χειλάκια του ἔχουν μελανιάσει, καὶ τὸ στοματάκι του τρανταζεται ὅλο ἀπ' τὴν τρεμοῦλα τοῦ κρύου. Δὲν εἶναι ἀστεῖο; δὲν εἶναι γιὰ γέλια; Γέλασε λοιπόν!.. Φύσα, φύσα, βοριά, πάγωσέ το τὸ παιδάκι τ' ὀρφανό, τί ὡραῖα ποὺ χτυποῦν τὰ δοντάκια του. κλάκ, κλάκ, κλάκ, σὰν κασταγνέττες, κλάκ, κλάκ, κλάκ!..

— Μὰ γιατὶ λοιπὸν ἡ φωνή σου εἶναι ραγισμένη, καὶ τὰ μάτια σου γεμάτα δάκρυα;

— Τί! τί εἶπες; Ραγισμένη ἡ φωνή μου!... Γεμάτα δάκρυα τὰ μάτια μου; 'Εμένα! Γελάστηκες φίλε μου, γελάστηκες, Γιατὶ θὰ δάκρυζα, γιατὶ θὰ ραγιζόταν ἡ φωνή μου; Εἶμαι ὁ Παλιάτσος ἐγώ! ἡ δουλειά μου εἶναι νὰ γελῶ, νὰ γελῶ πάντα.. νὰ γελῶ μὲ ὅλα. Γιατὶ ζῶ; Νὰ κλαίω ἐγώ; ἄ μπά! καὶ ποῦ τὸ βρῆκα τὸ δικαίωμα; "Αν εἶναι ἡ φωνή μου βουρκωμένα, εἶναι ἀπὸ τὸ γέλιο, ἀπ' τὸ πολὺ γέλιο. Γιατί, τί νόμισες; πῶς πονῶ ἐγώ; χά, χά! τί ἀστεῖο!.. Κι' ἔπειτα... κι' ἂν πονῶ;... κι' ἂν ἡ ψυχή μου στάζει αἷμα, τί ἔχει νὰ κάνει; Μήπως δὲν πρέπει πάντα νὰ γελῶ; μήπως δὲν εἶμαι ὁ Παλιάτσος; Κι' ἔπειτα... ὅσο πιὸ πολὺ πονεῖ κανείς, τόσο πιὸ εὔθυμος εἶναι, τόσο πιὸ πολὺ γελᾶ, γιατί... μέσα στὰ πολλά, μέσα στὰ χαρωπό, τἀκράτητα γέλια, κρύβονται— ξέρε το, φίλε μου— κρύβονται τὰ πιὸ πικρά, τὰ πιὸ φαρμακερὰ δάκρυα...

Σαρδανάπαλος

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

"Ητανε μιὰ θλιβερὴ μέρα. Ὁ οὐρανός, σκεπασμένος μὲ μαῦρα σύννεφα, θαρρεῖς πῶς ἔκλαιγε. Τὰ πουλιὰ εἶχαν πάψει τὸ τραγοῦδι τους, καὶ ἦσαν ὅλα μαζεμένα στὰ ἠλεκτρικὰ σύρματα, προμαντεύοντας πῶς κάτι θλιβερὸ θὰ γενῇ. Τὰ δένδρα μὲ παράπονο ἄπναν τὰ φύλλα τους νὰ πέφτουν στὴ γῆ καὶ νὰ μένουν ἐκεῖνα γυμνὰ ὅπως κάθε χειμῶνα.

Τὸ ἀντήχημα κάποιου βιολιοῦ ἔφτανε σ' αὐτιά μου, ποὺ συμφωνοῦσε κι' αὐτὸ μὲ τὴν τριγυρινὴ μελαγχολία.

"Ημουν κι' ἐγὼ κυριευμένη ἀπ' αὐτὸ τὸ θλιβερὸ αἴσθημα. "Αχ! γιατί τόση λύπη, γιατί τόσο πόνο μοῦ προξενεῖ αὐτός; ὁ καιρὸς ὁ μελαγχολικός; Μοιάζει μ' ἐμένα: Τὰ σύγνεφα εἶναι μαῦρα σὰν τὶς σκέψεις μου, καὶ οἱ σταλαγματιὲς τῆς βροχῆς ποὺ ἀρχίζουν νὰ πέφτουν, μοιάζουν σὰν τὰ δάκρυά μου, ποὺ ἀρχίζουν νὰ σταλάζουν σιγὰ-σιγά...

Ἀμαρυλλὶς

Σ' ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ

"Οταν ὁ πατέρας σου, τὸ βράδυ, σὲ νανουρίζει ἁπαλὰ στὴν ἀγκαλιά του, προτοῦ νὰ σὲ βάλῃ στὸ κρεβάτι σου τὸ, σκέψου, παιδί μου, τὰ δυστυχισμένα μικρὰ ποὺ δὲν ἔχουν οὔτε χάδια, οὔτε φιλιὰ γιὰ νὰ κοιμηθοῦν.

Καὶ, τὸ πρωΐ, ὅταν ἡ μητέρα σου, στὸ ξύπνημά σου, ἔρχεται νὰ σ' ἀγκαλιάσῃ, μὴ ξεχνᾷς αὐτὰ τὰ ἀγαπητὰ μικρὰ ἀγγελούδια ποὺ κλαίνε τὴ χαμένη μαμμά τους καὶ τὸ τῆς φωνάζουν, καμμιὰ φορά, τὴ νύχτα.

Μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη ἀπὸ εὐγνωμοσύνη γιὰ τοὺς καλούς σου γονεῖς, μοιράσου μ' αὐτὰ τὰ δυστυχισμένα τὴ χαρά σου καὶ τὴν εὐτυχία σου, καὶ μακόρι νὰ γίνουν φίλοι σου καὶ ἀδελφοί σου.

('Εκ τοῦ γαλλικοῦ)

Σπαρτιάτης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

'Αθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 25 'Ἰουλίου 1928

ΤΙ χαρὲς καὶ τὶ πηθήματα ποὺ θὰ κάμετε μὲ τὴ σημερινὴ προκήρυξη τοῦ *Πενταθλου!* Μὰ κι' ἐγὼ δὲν χαίρομαι λιγότερο. Τὸ *Πένταθλο* εἶναι κάτι ὡραῖο ποὺ θἀφήσῃ... ἐποχή. Καὶ σημειώσετε ὅτι ἐλάχιστο τὸ χρεωστῶ σὲ σᾶς. "Ενα διαπλασόπουλο ἔδωσε τὴν πρώτη ἰδέα καὶ τὸ πρῶτο σχέδιο. 'Εκατό, διακόσια ἄλλα Διαπλασόπουλα τὸ συμπλήρωσαν. Κι' ὅλα χειροκρότησαν μ' ἐνθουσιασμὸ ποὺ τόσα μ' ἐνεθάρρυνε. Καὶ τώρα ἐμπρός! 'Εργασθῆτε αὐτὸ τὸ καλοκαίρι μὲ τὴν ἡσυχία σας καὶ στείλατε τὶς καλύτερες ἀπαντήσεις ποὺ μπορεῖτε, γιὰ νἄχετε καὶ τὶς καλύτερες ἐλπίδες νἀναδειχθῆτε Νικηταί. 'Εννοεῖται ὅτι δὲν θὰ εἶναι μόνον αὐτὴ ἡ καλοκαιρινή σας ἐργασία. Θὰ προκηρύξω καὶ μερικοὺς ἀκόμη ἐκτάκτους Διαγωνισμούς, ὅπως πάντα. Καὶ θὰ διαλέξω μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς ποὺ δὲν συμπεριλαμβάνονται στὸ *Πένταθλο*. Π.χ. Στίξεως, Μεταφράσεως, Ζωγραφικῆς, Φωτογραφίας, Καλλιγραφίας καὶ καθεξῆς.

"Ενα μόνο κακὸ ἔχει τὸ *Πένταθλο* ὅτι μὲ τὴν προκήρυξή του, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι πιὸ σύντομη, δὲν ἀφίνει πολὺ τόπο γι' 'Αλληλογραφία. Καὶ γι' αὐτὸ εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ μὴν ἀπαντήσω σ' ὅλα τὰ γράμματα ποὺ φύλαξα ἀπὸ τὴν περασμένη ἑβδομάδα.

"Ημουν βέβκιη, *Μιμόζα*, πῶς θὰ ἐρχάσουν πρώτη στὴ σύνθεση ἀφοῦ γράφεις ἔτσι ὡραῖα. Τί συγκινητικὴ κι' ἡ σκηνὴ ποὺ μοῦ περιγράφεις!.. "Ἐλαβα ὑπὸ σημείωσιν τὴ διόρθωση τοῦ Στοιχειογλύφου σου, καὶ σοῦ ἔστειλα δέκα τετράδια.

Γάρδιε Δεσμέ, ἔκαμες καλὰ νὰ μοῦ στείλῃς συστημένο τὸ γράμμα σου, γιατὶ θἄταν κρῖμα νὰ χαθῇ ἕνα τόσο ὡραῖο καὶ καλογραμμένο γράμμα. Ἀδιάφορο ἀν δὲν συμφωνῶ καθόλου μὲ τὶς ἰδέες σου γιὰ τὸν Κινηματογράφο. Τὶς δικές μου σᾶς τὶς εἶπα πιά, ὥστε δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὶς ἐπαναλάβω. Ὀβ' ἐκπλήττομαι ποὺ βλέπω πόσους καὶ πόσο θερμοὺς θιασώτες ἔχει αὐτὴ ἡ «Ἑβδομη Τέχνη». Μ' ἂν δὲν ἤταν αὐτό, θὰ φώναζαν οἱ γιατροὶ γιὰ τὸν κίνδυνο τῆς ὑγείας καὶ οἱ αἰσθητικοὶ γιὰ τὸν κίνδυνο τῆς καλαισθησίας; Μόνο γιὰ τὸ μέλλον δὲν ἀπελπίζομαι. Τὸ κακὸ προχωρεῖ καὶ θὰ προχωρήσῃ ἀκόμα. Κι' ἡ ἡσυχία ἡ κατάχρηση θὰ κάμῃ τὸν κόσμο νὰ τὸ βρεθῇ νὰ τὸ σιχαθῇ καὶ νὰ τὸ πκρατήσῃ. Αὐτὸ προβλέπουν οἱ εἰδικοί ὅτι θὰ εἶναι τὸ τέλος τῆς «ἑβδόμης τέχνης». Μόνο ποὺ θἀργήσῃ...

"Ἐχεις δίκιο, *Ἀμιλλα*· τὸ πάθημα αὐτὸ τοῦ φίλου τοῦ κ. Φαίδωνος μποροῦσε νὰ τὸ πάθῃ κι' ἕνας ἀφῃρημένος χωρὶς νὰ τοῦ λείπῃ τὸ ἔνστικτο τῆς κατευθύνσεως. Ἀλλὰ ὁ φίλος τοῦ κ. Φαίδωνος; δὲν ἤταν ἀφῃρημένος. Ἀλλοιώτικα θἄταν ἄσχετος μὲ τὸ θέμα κι' οὔτε θὰ τὸν θυμώταν νὰ τὸν ἀναφέρῃ. Ἀλλὰ τοῦ ἔλειπε τὸ ἔνστικτο. Γιὰ τοῦτο δὲν κατάλαβε ὅτι τὸ πρᾶγμα τὸν γύριζε πίσω, ὅτι ἔκανε δηλαδὴ τὸν ἀντίθετο δρόμο ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ εἶχε κάνει,—πρᾶγμα ποὺ ἔνας ἄλλος, μὲ τὸ ἔνστικτό του, θὰ τὸ καταλάβαινε, ἔστω καὶ ἂν ἀφαιρεῖτο μιὰ στιγμὴ καὶ δὲν ἔβγαινε, ὅταν τὸ τραῖνο ἔφθασε στὸν Πειραιά.—Σοῦ ἔστειλα τὰ φύλλα ποὺ ἐζήτησες.

Κι' ἔνα; πολὺ φρόνιμος λόγος τῆς *Σταράτης*: «Κι' ἐγὼ ἀγαπῶ περισσότερο τὸν Κινηματογράφο ἀπὸ τὸ Θέατρο· δὲν εἶδα ὅμως ὡς τώρα καὶ θέατρο ἀνθρωπινὸ γιὰ νὰ τὸν συγκρίνω».

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Νίκη τοῦ Παιωνίου*, *Χαμίνι*, *Ἐλιάνα*, *Ἀτρόμητη Φοβητσάρα*, *Ἀστραπόβροντο*, *Ρασπουτίν*, *Κρυσταλλένια Ἀναγεννηθεῖσα*, *Ἑλλάς*, *Θέσπις*, *Γλυκομίλητη* καὶ ἄλλοι ποὺ δὲν ἔχω τόπο οὔτε νὰ τοὺς ἀναφέρω. Στὸ ἑξῆς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δι. καιώματος ὀρ. ΙΟ. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Δόκιμος, ἀ. (...). 'Ηρωϊκὸν Λάβαρον, ἀ. (ΒΜ). Μικρὴ Κοντέσσα, κ. (!!). Σκληρὰ Πραγματικότης, ἀ. (ΚΒ) Χαρὰ τοῦ Μπαμπᾶ, (ΣΚ). 'Εγὼ εἶμ' 'Εγώ, κ. (!!Χ!!). Μελαχροινὴ Νεράϊδα, κ. («!+!»). Καστανὴ Νεράϊδα, κ. («!+!»).

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Χαρὰν τοῦ Σπιτιοῦ* (καλὴν πρόοδο στὸ ποδήλατο· θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ τὸ βραβεῖο τῆς Σχολῆς· ναί, νὰ μοῦ στείλῃς ἀρχότερα καὶ τίποτ' ἄλλο') *Ἀνεμώνην* (σὲ συγχαίρω γιὰ τὸν προβιβασμό· καὶ πρόσεχε νὰ μὴν ξανατρέσῃς) *Ἔξυπνην Γατούλαν* (ὁ μπαμπᾶς: ἔχει δίκιο· τὰ σπὸρ δυναμώνουν βέβαια, ἀλλὰ ὅταν εἶναι κανεὶς ἀδύνατος, πρέπει νὰ παίζῃ μὲ μέτρο· τότε ὠφελεῖται· διαφορετικὰ εἶναι καταζρηση καὶ τὸν βλάπτει') *Μαραμένην Γαζίαν* (ἔστειλα' εἶδες πόσα μαθαίνει κανεὶς ὅταν λύνῃ 'Ασκήσεις;) *Ζήνωνα Γ. Κασιμάτην* (φωνάζομαι τί ὡραῖα θὰ περνᾷς στὴν ἐξοχή, «βλέποντας τὴ θάλασσα καὶ διαβάζοντας πολλοὺς μου τόμους κι' ἄλλα ὡραῖα βιβλία») *Μοιραῖο Ἀκρογιάλι* (ἔστειλα ἑξῆς τετράδια· τὸ ἄσπρο σοῦ γράμμα ὅμως ποῦ νὰ τὸ διαβάσω!...) *Ταρταρίνον* (ἀλήθεια, τί φρίκη νὰ κλίγεται ἕνα βάσος! δὲ σοῦ θόμισε τὸ «Θυμᾶσαι τὸ Ταξίδι»;) *Νέμεσιν* (χαίρω ἀληθινὰ ποὺ δὲν περνᾷ ἑβδομάδ

θὰ ἐξακολουθήσῃς καὶ τὸν χειμῶνα') ***Αἱματοβαμμένην Δευτεριὰν*** (δὲν σημαίνει ἂν δὲν βραβεύθηκες ἀκόμα· ἡ ἐπιμονὴ νὰ μὴ σοῦ λείψῃ καὶ θὰ βραβευθῇς· κι' ἐσὺ ἔχεις μόνο τρία χρόνια ποὺ διαγωνίζεσαι, ἄλλοι ἔχουν τέσσερα, πέντε...) ***Τριπιθαμίτην*** (ἔκαμες πολὺ καλά· θὰ εἶδες τὴν ἔγκρισή τοῦ ψευδωνύμου') ***Ἀντινέαν*** (πολὺ καλός ὁ βαθμός σου, εὖγε! ἀλλὰ μὴν κάμῃς πάλι 3-4 μῆνες νὰ μοῦ γράψῃς') ***Συνουρόμαλλην*** (ἄλλοι καὶ τὰ δυὸ γράμματά σου καθώς καὶ τὴ φωτογραφία σου· σοῦ ἔστειλα τετράδια· δὲν ξέρω τώρα ἂν φταίῃ μόνο τὸ Ταχυδρομεῖο ἢ κι' ἡ γραμματοπλημμύρα αὐτοῦ τοῦ καιροῦ') ***Νάρκισσον*** (τὰ βραβεῖα σου κάνουν δρ. 20, 50· ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαριστεῖ γι' αὐ ὁ τὸ ἄρθρο ποὺ δὲν τὸ εἶχε διαβάσει') ***Ὑπὲρ Πατρίδος*** (πολὺ ὡραῖο τὸ ἄρθρο σου μὲ τὴν περιγραφὴ τῶν ἀποκαλυπτηρίων· κι' ἄλλοι μοῦ ἔγραψαν πῶς ἄρεσε πολὺ στὸ Ἡράκλειο αὐτὸ τὸ μνημεῖο στὸν «Ἄγνωστο Στρατιώτη») ***Χρυσοθήραν*** (χαίρω πολύ· ὅλ' αὐτὰ τὰ φύλλα ὑπάρχουν καὶ μπορεῖς νὰ τ' ἀγοράσῃς ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου πρὸς 2 δρ. τὸ ἕνα') ***Νιαγάραν*** (ἐδιόρθωσα τὸ Γρίφο σου ὅπως σημειώνεις· ποιήματα δὲν δέχομαι πιὰ μόνο γιὰ τὴ Σελίδα καὶ μόνο μὲ ψευδώνυμο') ***Μαφάλνταν*** (πολὺ καλὸς ὁ βαθμός σου· ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαριστεῖ γιὰ ὅσα γράφεις στὴν ἐρώτησή σου ὄχι') ***Ἀνοιξιάτικην Αὐγὴν*** (θὰ εἶδες τὴν ἔγκρισή τοῦ ψευδωνύμου σου· γράφε μου') ***Ἀνδαλουσίαν*** (ἔστειλα φωτογραφία ἐλήφθη· δύο βραβεῖα καὶ μπορεῖς νὰ συμπληρώσῃς') ***Θαλασσινὴν*** (ὡραῖο τὸ γράμμα σου· ἔγινε καλὰ ὁ μπαμπάς;) ***Μαργαρίταν Καΐρη*** εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα') ***Σπιρτόξυλο*** (γράφε μου λοιπὸν τώρα ποὺ ἔχεις καὶ ψευδώνυμο') ***Τρελὴν Πεταλουδίτσαν*** (Π. Πνεύματα μπορεῖς νὰ μοῦ στείλῃς ἀμέσως· διήγημα ἀργότερα, ὅταν θὰ ἰδῇς πῶς δέχομαι πάλι γιὰ τὴ Σελίδα') ***Ἐλπὴν*** (ὁ κ. Ξ. εἶναι κατενθουσιασμένος ποὺ τὸν διαβάζεις μὲ τόση ἀγάπη· καὶ πρέπει, λέει, νἄχῃς πολὺ γούστο ἀφοῦ ἀπὸ τὰ διηγήματά του ξεχώρισες τὸ «Μάγγχλο», ἕνα διήγημα τόσο αὐστηρό') ***Ἀδουραν*** (δὲν τὄξερα, παιδί μου, ἐγκάρδια συλλυπητήρια· ἔστειλα 7 τετράδια') ***Σταράκην*** (χαίρω ποὺ πέτυχες τόσο σὲ ὅλες σου τὶς ἐξετάσεις καὶ τοῦ χρόνου κι' εἰς ἀνώτερα!) ***Γαλαξίαν*** (ἐπιτέλους! θὰ μοῦ γράψῃς τώρα κάπου - κάπου;) ***Ὑβόνην*** (καὶ σὺ παράγγησες νὰ μοῦ γράψῃς στὴν ἐρώτησή σου ναί, μπορεῖς· γι' ἄλλα, δυστυχῶς δὲν ἔχω σήμερα τόπο') ***Ἀλεξανδρινὸ Διαπλασόπουλο*** (τῆς τὸ εἶπα τῆς Κυρὰ-Μάρθας καὶ . . . τὸ θυμήθηκε· τώρα φάχνει νὰ βρῇ τὸ βιβλίο') ***Γ. Γ. Ἀλεξίδην*** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια') ***Γκιώνην*** (σὲ συγχωρῶ, ἀλλά . . οὔτε θυμοῦμαι τώρα, οὔτε νὰ φάξω εἶχει εὐκολο') ***Μακντὸφ*** (ὄχι, θὰ δημοσιευθοῦν') ***Ἀνθούλαν*** (δὲν ἐπερίσσεψιν, ἀλλὰ ἔλειψε δρ. 1,50') ***Τώνην Μονάχην*** (κι' αὐτὸ θὰ τὸ σκεφθῶ· εἶναι μιὰ ἰδέα· κι' ἂν δὲν γίνῃ αὐτό, μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτ' ἄλλο') ***Αὔραν τοῦ Εὐξείνου*** (ἔστειλα· τί κρίμα ποὺ δὲν ἔχω τόπο γιὰ περισσότερα!) ***Καλαμιὰν*** (θὰ σοῦ πῶ σ' ὁ ἐρχόμενο.) ***Ροζίταν*** (ναί, μπορεῖς· γιὰ τὸ ἄλλο δὲν ξέρω ἀκόμη') ***Ἀτρόμητον Κρῆτα*** (ἡ ἀγγελία κάνει 19 δρ. ὥστε ἔχω στὴ διάθεσή σου δρ. 6.) ***Μιλτιάδην Ἀλέξην*** (ὑπόλοιπο σὲ ἡ διάθεσή σου δρ. 2.) ***Μελαχροινὴν Κυπριοπούλαν*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· τώρα ἔχω ὑπόλοιπο στὴ διάθεσή σου δρ. 22,20.) ***Σταῦρον Χάνον*** (ἔστειλα· ***Ἀρχιτεμπτέλην*** κτλ. κ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***24 Ἰουλίου*** θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 240ου Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 28 Σεπτεμβρίου.

ΠΕΝΤΑΘΛΟΝ

Ἡ λύσις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι καὶ τὸ Α' Ἀγώνισμα τοῦ σήμερον προκηρυττομένου Πεντάθλου (ἴδε σελ 290).

527. Δεξίγριφος

Ὅποια πόλη ἂν προσκολλήσῃς
Σὲ Σπαρτιάτη βασιλιά,
Ἄλλον, ξένο, θ' ἀναστήσῃς
Ἀπ' τὰ χρόνια τὰ παλιά.

Γαλάτεια

528. Λογοπαικτικὸς Δεξίγριφος

Πολὺ μακρὸς ὁ βίος σου
Καὶ χρήσιμος νὰ γίνῃ,
Ποὺ νὰ τὸν γράψῃ ὁ Ἱστορικὸς
Κι' ἀθάνατος νὰ μείνῃ!

Ἠὼς

529. Μετασυλλαβισμὸς

Βάλε *χαι* ἀντὶ τοῦ *νι*
Καὶ ἰδὲς τί θὰ γενῇ:
Πέρσης στρατηγὸς θὰ λείψῃ
Κι' Ἰουδαῖος θὰ προκύψῃ.

Μεγάλη Ἑλλὰς

530. Διπλοῦς Στοιχειόγριφος

Σφάλμα τοῦ νοῦ ἢ ἐλάττωμα
Ἀφρὸς μόνο θὰ μείνῃ
Ἄκρων τριῶν ἀποκοπὴ
Στὸ τέλος ἐὰν γίνῃ.

Μ' ἂν προτιμᾶς τὴν κεφαλὴ
Μονάχα ν' ἀφαιρέσῃς,
Στὰ Γιάννενα τοῦ Ἀλήπασα
Νὰ μ' εὕρῃς θὰ μπορέσῃς.

Αἱματοβαμμένη Δευτεριά

531. Σύνθετον

Γιὰ πιάσε τον μὲ τὸ καλό . . .
Τὰ δυὸ στερνά του βγάλε
Καὶ σύνδεσμο στὴ θέση τους
Κι' ἀντωνυμία βάλε.
Τὸν τόνο ἀκόμα ἀνέβασε·
Κι' ἔκπληκτοι βλέπουν ὅλοι
Τὸν Δυνατὸ νὰ γίνεται
Στὴν Ἰταλία πόλη,
Ἀρχαία αὐτή, μὰ τωρινὴ
Στὴ χώρα μας καὶ σὲ νησί!

Καρδινιάκη

532. Ζωολογικὸς Ἀστὴρ

* * *
* * *
* * *
* * * Α * * *
* * *
* * *
* * *

Ὁριζοντίως ζῶον ἐντομοφάγον, καθέτως κῆτος, διαγωνίως δίπτερον καὶ μαλακόστρακον.

Ὄνειρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ

533. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 5 8 = Ἀρχ. στρατηγὸς
2 3 1 5 6 7 2 = Κόρη Ἀφροδίτ.
3 5 4 2 6 5 8 = Εὐρωπ. ποταμὸς
4 3 2 1 2 = Πόλις τ. Ν. Ἑλλ.
5 7 6 5 1 2 5 8 = Ἀρχ. βασιλεὺς
6 2 3 4 5 8 = Φυτὸν ἀρωματ.
7 1 2 8 = Λωρίον
8 5 4 5 1 2 = Πόλις τ. Γραφῆς

Ἀλεξανδρινὸ Διαπλασόπουλο

534-538. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Σάρος, Αἴολος, ἐρῶ, ἠνίον, καλή.

Μικρὸς Ἀθηναῖος

539-543. Φωνηεντόγριφος

Δι' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ὁσαιδήποτε φορὰς ἐπαναλαμβανομένου μεταξὺ τῶν κάτωθεν συμφώνων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωρὸν δύναται καὶ νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις:

σλκσ, μλγς, νς, μλγνς, σρς

Στεναγμὸς τοῦ Πένου

544. Ἐπιγραφὴ ἐκ Τριπόλεως
Ἀκροστιχίδος

* * * Εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστε-
* * * ρίσκων νὰ τεθοῦν τὰ τρία
* * * πρῶτα γράμματα ἑκά-
* * * στης τῶν κάτωθι ζητου-
* * * μένων λέξεων ὥστε νὰ
* * * σχηματισθῇ Ἐπιγραφὴ εἰς τὴν ὁποίαν ἀναγινώσκεται μία λαϊκὴ παροιμία:

1, Δύσμορφος ὁμηρικὸς ἥρως· 2, Θαλασσινόν· 3, Μέλος ζῴου μυτερόν· 4, Τρόφιμον νηστήσιμον· 5, Μεγάλη καταστροφή, συμφορά· 6, Πόλις τῆς Ρωσσίας.

Μεγάλη Ἑλλὰς

545. Ἐλλιποσύμφωνον

η - ωη - ε - αουια

Μελαχροινούλα

546. Γρῖφος

N N στ ναί
NN NN στ στ , ναι ναι χερ
N N N σ στ στ στ βρ ναι ναι ία
N N στ στ ναι ναι
N N στ στ ναι

Λευκὸς Κόρακας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 20

285. Ὠρίων (ὁ Ρίόν.) — 286. Μίλητος (μιλεῖ τὸ ς.)—287. Ζέβρος-Ἔβρος.—288. Θόλος-θολός. — 289.

ΑΡΧΗ (γίνΗ ΧΡΑμι.)
ΡΟΥΣ (ΝέαΣ ΥΟΡκης . . .)
ΧΥΜΑ (ΑΜΥΧή, . .)
ΗΣΑΥ (βαρΥ, ΑΣΗκωτο . . .)

290-291. 1. ***Ὦμος***, Ὦρος, ὅρος. πόρος, Πάρος, πάγος, ἅγος, ἄγον, ἄγων, ἀγών, ***λαγών***. 2. ***Λαγών***, ἀγών, ἄγων, ἄγον, ἄγονε, γόνε, ***γόνυ***. — 292-296. Διὰ τοῦ ΛΑ: ***λάρος, λάμα, Γέλα, ἐλάτης, λάθος***. — 297. ΑΘΑΜΑΣΝΕΦΕΛΗ - ΟΜΗΡΟΣ ("ΑΝΟιξις, ΘΕΜις, ΑΦΗ, ΜΕΡόπη, "ΑΛΟγον, ΣΗΣτός.)—298. Τὸ γινάτι βγάζει μάτι.—299. ***Μαλέαν δὲ κάμψας ἐπιλάθου τῶν οἴκαδε.*** (μ' ἄλλαι, ἂν δέκα, μψ, ἀς, ἐπὶ λα θοῦ, τόνοι, κα, δέ.)—300. 301. SIMON ***Ἔσπουδασα ἐπὶ ὀκτὼ ἔτη*** (ἐς IRIS ποῦ δας, α ἐπὶ ὀ MIE κτὼ ε τί.).— 302. OS N Mieux vaut tard que jamais.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προκαταβολὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΗ' — 628/

ΗΡΟΣ ΠΙΕΡΟΥΤΙΝΑ μετὰ τὴν ἀποκάλυψίν της ἀπουσιάζει καὶ δὲν θὰ ἀπαντήσῃ σὲ κανένα Διαπλασόπουλο ἢ Διαπλασοπούλα.

/ΚΗ' — 629/

Θερινὴ Δ/σίς μου: Ρούλα Βαρέλλα γιὰ Καρμεν Σόλβα (Οἰκία Μαρδέλλη) Πορταριά.

/ΚΗ' — 630/

Τρελὴ Πεταλουδίτσα, εὐχαριστῶ πολύ.

Ἀφροδίτη τῆς Μήλου

/ΚΗ' — 631/

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ

Εἰς τὸν «Γόρδιον Δεσμὸν»

Ὦ Διογένη κλασικέ,
μὲ τὸ φανὸ στὸ χέρι
Ποιὸς πάλι σὲ ξανάφερε
ἀπὸ τῆς Γῆς τὰ μέρη;
Γυρεύεις πάλι ἄνθρωπο;
Γυρεύεις τὴ λιακάδα;
Κι' εἶπ' ὁ φιλόσοφος ξηρά:
—Ἐτούτη, φίλοι, τὴ φορὰ
Γυρεύω . . . ἐξυπνάδα!

ΚΟΚΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ

/ΚΗ' — 632/

Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλον τὸν Διαπλασόκοσμον. Δ/σις: **Ἀφροδίτη Μακρυγιάντη**, Ταχ. κιβ. 169, Λευκωσία Κύπρου.

/ΚΗ' — 633/

Διαπλασόκοσμε, κηρύττουμε Διαγωνισμό: «Τί εἶναι φιλία». Στέλτε: Ἀθανάσιον Πετριανοῦ, Ἄργενος Μολόβου Μυτιλήνης. **Λεσβιόπουλο**

Μοιραῖο Ἀκρογιάλι

/ΚΗ' — 634/

Γαλανομάτα = Πόπη Γεωργαλᾶ· Τρέμετε!

Κλεφτόπουλο τοῦ 21

/ΚΗ' — 635/

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν τοπείων. Προθεσμία μέχρι τέλους Αὐγούστου. Συμμετοχὴ κατὰ δοῦλησιν. Βραβεῖα Ζέλλετά. Δ/σις: Κάκιας Σφακιανάκη, Ἡράκλειον Κρήτης. Πιστεύω τὰ Διαπλασόπουλα νὰ στείλουν. Καὶ ἰδιαιτέρως ὁ Σμυρναῖος Μάρτης, Ὀδράνης Φλώριας, Κρουσταλλένια, Γλυκειὰ Πατρίδα. **Ἀνθούλα**

/ΚΗ' — 636/

Τζάκι—Δεληγιαννάκης. Γιὰ νὰ μάθῃς ἄλλη φορὰ νὰ προσέχῃς. **Ἀνθούλα**

/ΚΗ' — 637/

Κύριε Χ, δέχομαι νὰ ἀλληλογραφοῦμε ὁμῶς ρ. γ. **ΤΙΣ**

/ΚΗ' — 638/

Φρουτοαντικρύζοντας τὸν Διαπλασόκοσμο χαιρετῶ ὅλες-ους. Ἀνταλλάσσω τετραδίκια μὲ ὅλες τὶς Διαπλασοπούλες καὶ χωριστὰ μὲ Σφίγγα, Ὀδέττην, Σαμιωτοπούλαν, Σαπουνοφουσκιάς. Δ/σις: Σαρακηνοῦ 31, Βόλος. **Διδῶ**

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς ***Α' Περιόδου*** (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνοι οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρχ. ***25***, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. ***28,50*** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. ***35*** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς ***Β' Περιόδου*** (1894—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. ***30*** καὶ ραμμένος δρ. ***35***. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. ***5*** ὁ ἄρραφος καὶ δρχ. ***15*** ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. ***28*** εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι